

AMOK SPÁČŮ

Na Zemi se psal rok 2406 a byl únor. Po krátké mezihře, kdy byla opět ohrožena samotná existence lidstva, se těžiště kosmických zápasů přesunulo zpět do Andromedy.

Byla obležena poslední a zdánlivě nedobytná superpevnost Mistrů ostrovů -Tamanium.

Velitel Tamania Trinar-Molat, jeden ze dvou ještě žijících Mistrů ostrovů, viděl poslední šanci ve svém zoufalém boji v amoku spáčů...

1.

Baar Lun i Gucky cítili, jak se cosi snaží zmocnit jejich vědomí. Jejich paranormální mozky reagovaly automaticky protiúderem. Oba však narazily na psychickou zeď.

Gucky se zhroutil, najednou z něj bylo jen klubičko chvějící se srsti v kosmickém oděvu. Naproti tomu Baar Lun zůstal na okamžik stát jako solný sloup a potom padl na podlahu haly, až to zadunělo.

Cizí myšlenky se opět pokusily o průlom, náhle však couvly jako v panice.

Průhledný, modře světélkující válec, který se dosud vznášel uprostřed haly, se pomalu snesl k zemi. Pulzace neznámé energie znemožňovala pohled na bytost, která se skrývala v tomto podivném pouzdře.

Ozvaly se těžké kroky a rozezněl se gong. Dunění se blížilo.

Gong náhle utichl.

Zed' haly se rozsvítila smaragdově zeleným světlem.

Pulzace válce ustala a zazněly zpěvné zvuky podobné harfě. Do toho, vpadla elektronická hudba...

Když se Modulan probral, spatřil před sebou tvář podobnou lidské a přece tolik odlišnou.

Podlouhlý oválný obličej byl potažen napjatou smaragdově zelenou kůží, kterou prostupoval abstraktní zlatě zbarvený vzor. Úzký nos byl trochu zahnutý, stříbřitě se lesknoucí obočí se klenulo nad jantarově žlutýma očima s zelenými jiskérkami. Pod plnými rty se rýsovala ostře řezaná brada. Obličej rámovaly stříbrné vlasy, podchycené zelenou čelenkou zakrývající skoro celé vysoké čelo.

Baar Lun cítil, že se ho zmocňuje panika. Najednou však do jeho mysli opět pronikly cizí myšlenky a on se uklidnil, napětí povolilo. Zároveň povolilo i křečovitě zablokované mysli proti cizímu pronikání.

Kdo jsi?

Otázka se jakoby zrodila v Lunově mozku.

„Jmenuji se Baar Lun,“ odpověděl hlasitě Modulan. „Ta druhá bytost se jmenuje Gucky. Přicházíme v míru.

Proč jsi se nás zmocnil?“

Cizincův obličej se skřivil do bolestného úsměvu. Potom k Modulanovi napřáhl obě své zelené ruce a Lun se jich bez váhání chopil a vstal.

Říkají mi Tengri Lethos, oznámil neznámý, stále přímým přenosem do mozku. Je mi líto, že jsem reagoval tak prudce, ale vzbudili jste mě a já jsem měl dojem, že jde o paranormální útok.

Lun svěsil hlavu a zamumlal: „Byl to přepad. Mysleli jsme, že jde o psychický útok a reagovali jsme, aniž bychom věděli, že se jedná pouze o telepatické testování.“

Modulan se podíval na myšoba. Gucky už seděl na podlaze a kulatá očička mu jasně zářila. Musel být už nějakou chvíli při vědomí.

Lethos sledoval Modulanův pohled a viditelně se mu ulevilo, když viděl, že i Gucky je v pořádku. Okamžitě k němu přistoupil. Lun obdivoval ladnost jeho pohybů. Cizinec měl na sobě jantarově žlutou kombinézu, která pokrývala celé tělo a přes ni byla natažena ta zelená průsvitná kůže.

Vtom Lunovi problesklo hlavou strašlivé podezření. Nebyl ale sám. Také Gucky couvl před přátelsky nataženou rukou a vytrhl svůj paprskomet z pouzdra.

„Už ani krok, Mistře ostrovů,“ zapištěl myšob. „Gucky ti na tvoje triky neskočí.“

Lethos se klidně zastavil, ale vůbec se nepokusil nějak uniknout z dostřelu namířené zbraně. To však Lunovo podezření jen posílilo. Také vytáhl svou zbraň a byl rozhodnut ji použít, kdyby se cizinec opět pokusil uplatnit své paranormální schopnosti.

Nevím, kdo je ten Mistr ostrovů, uslyšel opět beze zvuku Baar Lun. Zřejmě si mě pletete s nějakou jinou bytostí. Myslím, že strážce se mýlil, když zrušil blok a vyslal signál. To se má dělat pouze tehdy, když jsou v blízkosti paranormální mozky s jednoznačným pozitivním zaměřením. Vaše energetické zbraně vypovídají o převaze negativního zaměření.

Gucky náhle vycenil svůj jediný hlodavci zub. „Když je to tak, proč mě nenecháš nahlédnout do svého ducha,

Nepřemožitelný? Obsah tvých myšlenek by mohl rozptýlit má podezření!"

Lethos udělal prudké odmítavé gesto.

Kontrola myšlenek? Nikdy! Psychické přepadení není o nic lepší než fyzické. Já také nečtu vaše myšlenky. Bud' mi budete věřit, nebo opustíte mou stanici!

„Jestli si to opravdu myslíš, pak žiješ někde mimo tento svět, Lethosi," řekl váhavě Gucky. „V Andromedě zuří válka a účastníci využívají všech fyzických a psychických prostředků, které mají k dispozici. Přílišné mravní ohledy by se mohly nevyplatit."

A to ti mám věřit? zeptal se Lethos.

„Zvítězil jsi, Tengri Lethosi," řekl k Lunovu překvapení Gucky. „Někdo z nás musí projevit dobrou vůli, jinak se nikam nedostaneme. Navíc opravdu vypadáš úplně jinak než všichni Mistři ostrovů, které jsme dosud viděli."

„A co Jednička?" nadhodil Bar Lun. „Nikdo nic neví o tom, kdo stojí v čele renegátů. Ani Mistři ostrovů, které jsme už vyřadili z boje, ho neznali. Je tedy možné..."

„Samozřejmě musíme být i nadále opatrní, Lune," skočil mu do řeči Gucky. „Na druhé straně nevěřím, že by nejvyšší šéf klidně spal, když padl jeho centrální svět."

Při těchto slovech Gucky bedlivě svého hostitele pozoroval, ale v jeho tváři se nepohnul ani sval. Jestliže to byl opravdu Mistr ostrovů, musel buď vědět, že Gucky blufuje, nebo počítal se ztrátou Tamania. Muž se tvářil pouze zamysleně, jako by se pokoušel proniknout k jádru Guckyho slov.

A náhle se všichni tři octli v kopulovité místnosti s výhledem na hvězdné moře Andromedy. A Lethos začal vyprávět...

Před dávnými a dávnými časy, bylo by to asi 2,5 milionů pozemských let, osídlila rasa Hathor kyslíkové planety galaxie Andromeda. Z Hathory, hlavního světa celé rasy, odnášely stříbřité koule osadníky do všech stran na vhodné planety, vytipované průzkumníky.

Asi milion let vzkvétaly nové civilizace na statisících planet. Vyrůstala tam supermoderní města, roboti se zahryzávali hluboko do země, aby těžili potřebné suroviny, jiní je zase zpracovávali v obrovských podnicích.

Pod hladinou oceánů byla vybudována obrovská filtrační zařízení a katalyzační zařízení, která umožňovala dobývat z mořské vody vše, co civilizace potřebovala.

Až neuvěřitelný nadbytek všech myslitelných věcí vyvolal změnu vývoje. Vliv různých prostředí, duchovní kontakty s jinými rozumnými rasami a souběžně sílící izolace kolonií od centra i mezi koloniemi navzájem se projevila ve změně mentality.

První říše Hathor padla. Nedošlo k válce, na to byla hathorská civilizace příliš vyspělá. ke zhroucení společenského řádu došlo pokojnou cestou. Obyvatelé většiny světů prostě přerušili veškeré kontakty s jinými světy, uzavřeli se do sebe a soustředili se na nesmírně těžký úkol - poznat sama sebe.

Ti, kteří to nedokázali, degenerovali duševně i fyzicky a v průběhu několika generací prostě vymřeli. Skoro osmdesát procent Hathorů tak zmizelo ze světa. Zesnuli pokojně, roboti o ně vzorně pečovali.

Hrozilo to i zbývajícím dvaceti procentům obyvatelstva. Tito Hathorové však dokázali poznat sami sebe, proniknout ke smyslu bytí každé rozumné bytosti a někteří z nich překonali i zděšení, které se zmocní každého, kdo pozná, že jeho osud je nicotný a nemá nejmenší vliv na vývoj Kosmu.

Po této krizi zbylo už jen pět procent populace z původního počtu. Nelítostný, zároveň však i milosrdný proces výběru ušetřil pouze ty, kteří dosáhli nejvyššího stupně zralosti, ty, kteří poznali, že všechny dosavadní teorie o účelu bytí rozumných bytostí počítaly s jejich pasivitou ve vztahu k vývoji Universa.

Od této chvíle pracovali zbylí k naplnění vzdáleného cíle: propojit osudy Kosmu se svými vlastními osudy.

Uplynulo 700 000 let.

Po této době byli noví Hathorové schopni aktivně se podílet na uskutečňování kosmického plánu. Rozdělili se do malých skupin, které se výlučně duchovními prostředky přesunuly do cizích galaxií. „Sanskari" stále umocňovalo jejich duchovní síly, až byl každý jednotlivý Hathor schopen bdít nad osudem tisíců rozumných ras, být ochráncem slabých, strážcem silných a učitelem dobra.

Říkali si „Strážci světla".

Světlo bylo symbolickým označením cíle: dovést všechny rozumné bytosti do stadia duchovní zralosti a ovládnutí hmoty a energie, které umožňuje svou vůlí řídit vývoj Universa.

V době před 100 000 pozemskými lety zůstalo v Andromedě jen dvanáct Strážců světla, všichni ostatní se vypravili na daleké cesty. Spojení s galaxiemi kromě té nejbližší bylo přerušeno, protože ani moc Sanskari nemohla etapy duchovního vývoje přeskočit, mohla vývoj pouze urychlit.

Invaze bytostí z jiného kontinua začala na tomto stadiu vývoje. Nebezpečí pro všechny rozumné rasy Andromedy bylo tak velké, že dvanáct Strážců muselo napnout veškeré své síly, aby ho odvrátilo. Podařilo se jim to, ale pouze Yuga a Marduk přežili strašlivý střet.

Yuga byla žena a Marduk muž. Spojili se a po několika staletích se narodilo dítě, kterému dali jméno Tengri. Lethos je jméno jejich klanu.

Tengri rostl, jeho duch se vzdělával a formoval se pevný charakter. Učil se používat Sanskari a jeho duchovní schopnosti se množily, zatímco s Yugou a Mardukem putoval od hvězdy ke hvězdě. Všude pomáhali zacelovat rány, které způsobil cizí vpád.

Zbýval jediný problém: jak zajistit budoucnost klanu, když tu byl jediný mužský potomek a nikde v dosahu nebyl žádný Hathor, který by s ním nebyl pokrevně spřízněn...

Rodiče se chystali vyslat Tengriho do sousední galaxie, kde jeden klan měl dceru, ale tyto plány překazil další vpád cizí

rasy, která ohrožovala rasu bytostí, dýchajících vodík, která vybuchovala v Andromedě svou říší. Válka byla na spadnutí a Yuga a Marduk měli povinnost jí zabránit.

Dobře si však pamatovali, že předešlý vpád deset Strážců světla zaplatilo životem a uvědomovali si, že má-li jejich dílo pokračovat, aspoň jeden Strážce světla musí přežít. Vytvořili proto jakousi schránku, do níž Tengriho uložili a zabudovaná automatika zastavila veškeré buněčné procesy v jeho organismu. Stalo se to před 50 000 lety.

Yuga a Marduk počítali s tím, že mohou být poraženi a zabiti a proto nastavili automatiku probuzení ze spánku smrti podobného tak, že reagovala na bezprostřední blízkost rozumné bytosti s paranormálními schopnostmi a vysloveně pozitivním zaměřením.

Taková situace nastala až za 50 000 let...

Baar Lun uvažoval o tom, jak zásadně se liší mentalita této bytosti od lidské mentality. Samozřejmě měli i něco společného: vitalitu, nesmírnou energii. Le-thos však naprosto postrádal nelítostnou tvrdost a nesmlouvavost, která byla pro většinu lidí tak typická. Z Lethose vyzařovala důvěra, která přímo vybízela k vstřícnosti. Jeho důvěra byla založena na sebedůvěře, na spoléhání na své schopnosti a svou moudrost, ale i na přesvědčení, že v každé rozumné bytosti je skryto dobro, které je jen zasuto pod nahromaděním špatných zkušeností a které je přesto možné vyprostit, protože o to samo usiluje...

V Lunově mozku se náhle zrodila myšlenka, která mu rozproudila krev v žilách. Třeba to byl Tengri Lethos, kdo...

Nestačil to ani domyslet, protože ho vyrušil Guckyho hlas.

„Věřím ti, Lethosi,“ prohlásil myšob. „Nevím však, zda z našeho setkání může vzejít něco užitečného pro Universum. Natolik se lišíš od všech představitelů známých inteligentních ras, že se mi začíná zdát, že jsi se probudil o milion pozemských let dříve než jsi měl. Jak už jsem řekl, v Andromedě zuří ta nejstrašnější válka v dějinách Kosmu. Pozemšťané bojují se svými příbuznými, Tefro-dy. Zároveň bojují s Mistry ostrovů, re-negáty, kteří si podrobili Andromedu a disponují neuvěřitelnými mocenskými prostředky. Pozemšťané uzavřeli spojenectví s Maahky, kteří také bojují s Mistry ostrovů a Tefrody, a musí nečinně přihlížet tomu, jak se Maahkové mstí potomkům původních obyvatel Země. Taková je situace a ty ani já ji nezměníme.“

Tengri Lethos zkrfžil ruce na prsou a s pohledem upřeným do kosmických dálek seděl několik minut nehybně. Potom však vyskočil tak prudce, až sebou Gucky polekaně trhl.

Náhle promluvil plyným interkosmem. Podobalo se to zázraku. Patrně si odvodil pravidla této kosmické řeči z těch několika málo vět, které si Gucky a Lun vyměnili.

„Obraz, který jsi tu vykreslil, není dobrý, Gucky. Vyplývá z toho, že mí rodiče svůj úkol nemohli splnit, avšak i to, že tví přátelé Pozemšťané, a je jasné, že jsou tvými přáteli, rezignovali a nedokáží změnit poměry.“

„Nerezignovali!“ vášnivě se ohradil myšob. „Pouze přesně váží rizika a možný prospěch.“

„Etické problémy se takto řešit nedají,“ řekl s trpkým úsměvem Lethos.

„Chceš tím říci, že ty znáš jiné řešení, Lethosi?“ ozval se překvapeně Lun a naklonil se ke Strážci světla.

„To ne, Lune, dosud situaci natolik neznám, ale rozhodně nebudu rezignovat. Jako Strážce světla jsem povinen nasadit veškeré síly, abych zabránil bezpráví, ochránil slabé a nasměroval silné na cestu dobra,“ prohlásil Lethos.

„Věřím, že společně bychom to dokázali!“ zvolal Modulán. Oči mu zářily a hrud' se dmula. Gucky však jen pochybovačně potřásl hlavou.

„je to příliš veliký úkol pro každého jednotlivce i pro skupinu osob,“ poznamenal tiše.

„Z kolika osob se skládá rasa Maahků?“ zeptal se nečekaně Lethos.

Gucky sraštil čelo. „Stovky miliard, počítám. Z toho vidíš...“

„Stovky miliard, ale v čele stojí jen několik osob, nebo ne?“ přerušil ho Lethos.

„Devět,“ informoval ho Lun. „Říkají jim Devět otců.“

Lethos se usmál. Zřejmě se mu ulevilo. „Takže devět osob řídí několik set miliard, předpokládám, že diktátorskými metodami. To úkol podstatně usnadňuje. Nyní potřebujeme uvést na cestu dobra pouze devět osob, ostatní je budou rádi následovat.“

Myšob překvapeně hvízdal. „Takhle jsem se na to ještě nikdy nedíval. To ale nepůjde,“ pokračoval náhle sklesle: „Maahkové se neřídí pocity, ale jednají ryze logicky a vždy v zájmu vlastní rasy. Opravdu nevím, co jim můžez nabídnout pro ně tak prospěšného, aby upustili od pomsty na Tefrodech.“

Úsměv z Lethosovy tváře však nezmizel „Jsou Maahkové o tolik horší než Pozemšťané?“ zeptal se. Lun, který po Guckyho slovech také poklesl na duchu, se nyní podíval na Le-those novými očima. Tato bytost, přicházející z dávné minulosti, měla zcela mimořádné schopnosti přesvědčovat, jeho logika byla úžasná. Lun z vlastní zkušenosti věděl, že Maahkové nejsou ani lepší, ani horší než Pozemšťané. Vyspělost civilizace by se neměla měřit podle jejích militantních představitelů, což Pozemšťané bohužel často dělají. Maahkové jsou stejně civilizovaní jako Pozemšťané a ani mentalitou se od nich až tolik neliší. Jen okolnosti jejich vývoje z nich vytvořily především rasu válečníků...

„Ne! Nejsou vůbec horší!“ zdůraznil Lun a Gucky jen mlčky přikývl.

Lethosův obličej zasvětloval a muž se otočil a zahleděl se na hvězdné moře. Ke svým společníkům se opět otočil až po několika minutách.

„Potom naše věc nevypadá tak zle,“ řekl. „Zaved'te mě k Pozemšťanům. Chci si s nimi promluvit a potom navážu kontakt s Maahky.“

2.

Jakmile se válečná superloď MAXIMI-LIAN vynořila z lineárního prostoru, v centrále se okamžitě rozezněly poplachové sirény.

Omar Hawk cítil, že se ho zmocňuje panika. Snažil se ji potlačit, ačkoliv vyhlídky byly zdrcující. Na velitelském můstku lodi o průměru půldruhého kilometru byl jen on a Ras Čubaj. Polovina přístrojů nefungovala a někde blízko se objevili Tefrodi, aby zasadili těžce poškozené lodi smrtelný úder.

„Kulovitá válečná loď o průměru třicet kilometrů se vynořila z lineárního prostoru a míří k nám. Za dvě stě čtyřicet vteřin bude na dostřel,“ ohlásil chraplavý hlas jednoho ze zaměřovačů.

Hawk chvíli hledal, do kterého mikrofonu má promluvit, ještě se tu zcela neorientoval.

„Zde prozatímní kapitán, nadporučík Hawk,“ řekl, když mikrofon našel a zapnul. „Děkuji za hlášení. Konec.“ Okamžitě pak zapnul mikrofon lodního okruhu a pokračoval: „Kapitán posádce. Obsad'te palebná postavení, připravenost k palbě hlase. Konec!“

Ras Čubaj zatím opravoval přenosové zařízení dat a obrazu z centrály zaměřovačů na velitelské stanoviště.

Několik vteřin na něj Hawk napjatě zíral. Konečně se teleporter napřímil. Obličej měl zpocený, ale celý zářil.

„Všechno v pořádku!“ oznámil teleporter Ras Čubaj. Takové prohlášení bylo za dané situace značně přehnané, ale oba byli rádi, že se aspoň rozsvítila obrazovka zaměřovače.

Obrovský kulovitý objekt na obrazovce zeleně světloval a jeho obrysy byly na černém pozadí jasně patrné.

Červená čísla na okraji obrazovky udávala výsledky analýz hmoty.

Oxtorňan Hawk pocítil mrazení v zádech. Nezpůsobil to však strach ze smrti, který ho přepadl v okamžiku, kdy se rozezněly poplachové sirény a on nevěděl, o co jde. Nyní převážil strach, že nebude mít čas informovat loďstvo

o tomto novém strašlivém nebezpečí, které jim Andromeda uchystala...

„Je to na nic, Rasi!“ vykřikl. „Musíte okamžitě do spojovací centrály a navázat spojení s Rhodanem. Zdá se, že osazenstvo útoku robotů nepřežilo.“

Teleporter beze slova zmizel, ačkoliv jako důstojník pro zvláštní úkoly by měl převzít velení na lodi on. Bylo mu však jasné, že zase jen on se může okamžitě dostat do spojovací centrály a má šanci spojit se s Rhodanem dříve než bude MA-XIMILIAN zničen nepřátelským obrem - pokud ovšem jde skutečně o nepřátelskou loď.

Hawk si poněkud oddechl, když začala docházet hlášení o připravenosti k boji. Aspoň nebudou bezbrannou obětí. Marně však žádal na zaměřovačích údaje energetické analýzy, která by mu dovolila určit pohon této velelodi. Zřejmě přístroje nebyly v pořádku, jinak si nedovedl vysvětlit, že se loď pohybuje bez energetických impulsů.

Začal horečně opravovat řídicí pult, bez něž lodí nemohl vůbec manévrovat. Naštěstí tu byly dva na sobě nezávislé řídicí pulty, oba poškozené, ale součástkami z jednoho by se snad dal druhý opravit. Ulevilo se mu, když se za jeho zády zhmotnil Ras Čubaj.

„Odpověděl Rhodan?“ zeptal se ještě než se otočil, ale jakmile uviděl bledý a strhaný teleporterův obličej, pochopil, že je zle.

„Hypervysílačka nefunguje, spojaři jsou naživu, i když ranění. Pokoušejí se ji zprovoznit, ale dříve než za několik hodin to nebude.“

Několik hodin! Hawk stěží potlačil zaklení. Do té doby z nich už bude jen obláček plynů!

„Teleportuji se do jiné lodi!“ oznámil Ras. „Tam jsou snad...“

„To není nutné, Rasi!“ řekl nějaký hlas za jejich zády.

Oba důstojníci se prudce otočili a impulsní zbraně jim jakoby samy vklouzly do rukou.

„Čert aby vás vzal!“ vykřikl zděšeně vetřelec a teleportoval se stranou. „Pozemšťané mě ještě jednoho dne zavraždí! Jste jeden vedle druhého samí psychopati!“

„Gucky?“ nevěřil svým očím Ras a nechal klesnout zbraň.

Myšob se vynořil ze svého úkrytu. „Vypadám snad na Perryho Rhodana?“ zeptal se jízlivě.

Omar Hawk zastrčil zbraň do pouzdra, potřásl hlavou, otřel si pot z čela a zadíval se na obrazovku zaměřovačů. Zřejmě způsob jednání Guckyho neschvaloval. Vtom ho však zaujalo, že se cizí loď zastavila. Rudé číslice na obrazovce ukazovaly vzdálenost dva tisíce kilometrů.

Gucky zatím přihopsal k obrazovce, postavil se před oba muže a spustil: „To zíráte, co? Já, Gucky, dědic kosmického dědictví, jsem učinil senzační objev, který se zapíše do dějin této galaxie. Tam před vámi je neporazitelná loď neporazitelné bytosti. A my, Tengri Lethos a já, jsme přátelé!”

„A Modulana jste snědli při družební hostině,” řekl suše Hawk. „Přece jste se teleportovali společně, nebo se snad mýlím?”

„Fuj!” zvolal pohoršeně myšob. „Něco tak nevkusného může napadnout jen člověka. Není divu, když mezi předky dnešních Pozemšťanů byli lidojedi. Baar Lun je na té lodi. Ještě nějaké otázky?”

„Jistě, jen z jiného soudku,” řekl Čubaj. „Víš, kde se vlastně nacházíme a jak se odsud dostaneme do soustavy Luum s těžce poškozenou lodí?”

„Tak vy byste rádi do soustavy Luum?” důležitě se přeptal Gucky. „To by snad šlo, protože máme náhodou stejnou cestu. Přeptám se Lethose, zda by tu kocábku neuložil do nějakého menšího skladiště na své lodi a neodvezl by vás tam.”

Ras jen zalapal po dechu, když Gucky označil MAXIMILIANA jako „kocáb-ků”, raději se však do diskuse s myšobem nepustil a Gucky se teleportoval. V příští vteřině by MAXIMILIAN vtažen do cizí lodi a posádka proti tomu nemohla nic dělat, ani kdyby chtěla...

Když se v lodi rozezněly poplachové sirény, byl Rhodan přesvědčen, že se objevilo loďstvo duplikantů, které již dlouho očekávali. Rozmrzele stiskl tlačítko a tím přeměnil lůžko, na kterém odpočíval, v křeslo.

Atlan, který po dobu jeho odpočinku převzal velení, se zatím spojil s centrálou zaměřovačů. Velitel se ozval okamžitě. Rhodan ze svého místa jasně slyšel jeho hlášení.

„Tisíc fragmentálních lodí Posbiů se právě vynořilo z lineárního prostoru ve vzdálenosti dvou milionů kilometrů!”

Arkonidan vrhl rychlý pohled na Velkého administrátora. Rhodanův obličej zrudl. Atlan se spojil interkomem se spojovací centrálou.

„Okamžitě mě spojte s velitelem loďstva Posbiů!” rozkázal a posadil se.

„Pomoc v nouzi nejvyšší!” vyrazil ze sebe.

„Plod pozemské politiky, přáteli,” řekl Pozemšťan s potutelným úsměvem. „vy, Arkonidané, byste je zničili, kdybyste to dokázali. My jsme se stali jejich přáteli a oni jsou teď nejméně přáteli Pozemšťanů. Není třeba ničit něco, co by jednou mohlo být užitečné. Snad se o tom přesvědčíte i ty.”

„Tak proč se nepokusíš stát přítelem Mistrů ostrovů?” kontroval Atlan.

„Jsou to zločinci, kteří nesmějí ujít trestu,” odpověděl Rhodan. „Způsobili nesmírné utrpení dvěma rasám - Maahkům a Tefrodům. S takovými lidmi nelze uzavírat přátelství. Pravděpodobně ještě stále uvažují o tom, jak by nás zničili.”

„A mohou uspět,” zamumlal Atlan. „Uvázli jsme. I s tisícovkou dalších lodí Tamanium nedobudeme a lineárním prostorem už sem jistě spěchají tisíce lodí duplikantů.”

„Třeba ne,” namítl Rhodan. „Maahkové vyslali skoro celé své loďstvo, aby napadlo všechny soustavy, osídlené skutečnými Tefrody. Bylo by logické, že Te-frodi soustředí všechny své lodě k obraně svých domovských soustav. Bez ohledu na to, že jim Mistři ostrovů vyhrožují, každý chce přežít. Máš ovšem pravdu v tom, že duplikanti podléhají přímo Mistrům ostrovů a dříve nebo později zasáhnou do boje o Tamanium. Známe však psychickou labilitu těch syntetických dvojníků. Navíc jsme zjistili, že noví duplikanti jsou stále méně kvalitní, a to ve všech směrech. Zřejmě původní předpoklad, že se šablony neopotřebovávají, byl nesprávný.

Opotřebovávají se a brzy se stanou nepoužitelnými. Po vyřazení planety Multidon Mistři ostrovů už také nemohou počítat s masivním přísunem lidí a materiálu. Je s nimi konec.”

„Doufejme, že máš pravdu, přáteli,” řekl tiše Atlan. „Divil bych se však, kdyby tak mocichtiví a paranoidní lidé, jakými jsou Mistři ostrovů, nebouchli pořádně dveřmi při svém odchodu ze scény kosmických dějin...”

Vtom spojovací centrála oznámila, že je ha příjmu velitel Posbiů. Rhodan si ho okamžitě nechal přepojit na vlastní interkom.

Na obrazovce se objevil jen abstraktní symbol. Translátor začal překládat sdělení strojové bytosti do interkosmu. Rhodan vyslechl zprávu s nehybným obličejem. Velitel sděloval, že na každé lodi Posbiů je tisíc specializovaných robotů-výsadkářů. Vzhledem k objemu neforemných lodí to bylo málo, ale Rhodan věděl, že každý posbijský bojovník je samostatnou pohyblivou pevností. Je vybaven biopozitronickým mozkem, schopným samostatného myšlení a rozhodování, a přesto nepociťujícím strach ze smrti. Posbiové měli tedy k dispozici milion vynikajících výsadkářů, kteří byli připraveni obětovat se za své pozemské přátele. Přesto nebyl důvod k optimismu.

Rhodan vysvětlil veliteli Posbiů, že jejich lodě se k Tamaniu nedostanou blíž, než se dostalo spojené loďstvo

Pozemšťanů a Maahků a že palba jejich transformačních děl nedokáže rozbít ochranný štít nepřítele. Nezdálo se, že by tato zpráva velitele Posbiů překvapila nebo zaskočila. Zcela klidně požádal o veškeré informace o obranném systému Tamania.

„Biopozitronické mozky Posbiů sotva najdou lepší řešení než naše palubní pozitronika," poznamenal skepticky Atlan, když Rhodan ukončil hovor. Rhodan však nereagoval. Atlan se na něj vyčítavě podíval a pochopil. Velký administrátor jeho slova patrně vůbec nevnímal, protože se díval na obrazovku zaměřovače.

„Neznámá gigantická loď!" oznámil Rhodan a stiskl tlačítko poplachového zařízení.

Omar Hawk nemohl odtrhnout oči od ostře řezané Hathorovy tváře. Hathor bezpečně řídil kosmickou loď o průměru třiceti kilometrů aniž by hnul prstem. Ležel zcela nehybně na energetickém polštáři, který mu nahrazoval křeslo i lehátko, a jen zář jeho jantarových očí dávala tušit jeho soustředění.

Bezejmenná kosmická loď před dvaceti vteřinami podruhé opustila lineární prostor. Tentokrát se vynořila v bezprostřední blízkosti soustavy Luum, ve vzdálenosti o málo více než půl světelného roku od ústřední planety Mistrů ostrovů.

Oxtorňan si dovedl představit, co se asi děje na pozemských a maahkských lodích. Obsluha transformačních děl již byla jistě v palebných postaveních a užasle pozorovala skrz kříže svých elektronických zaměřovačů obrovský cíl.

„Měli bychom jim dát nějaké znamení, aby nás nepovažovali za nepřátele," řekl Čubajovi, který seděl vedle něho.

Lethosovi ta poznámka neunikla. Aniž by pohnul hlavou pronesl: „Jednoho dne se musí naučit vnímat, že ne každý cizinec je nepřítel."

Ačkoliv si Hawk myslel, že v tomto konkrétním případě Lethos nemá pravdu, přece jen na něj jeho slova hluboce zapůsobila. Kdo vlastně je Tengri Lethos, který ovládá sám tuto obrovskou kosmickou loď? Co mu dává jistotu, že vývoj lidstva je vývojem k duchovní zralosti, k níž dospěje? Nenalézal odpovědi na tyto otázky. Gucky a Baar Lun mu řekli jen málo. Padesát tisíc let spal hlubokým spánkem!

Nadporučík Hawk věděl, co znamená padesát tisíc let. Pro něj to nebyla pouhá čísla, protože byl sám odhozen s CRESTEM III do doby před padesáti tisíci lety. Mezi tehdejšími a dnešními poměry ležela propast. Jak mohl někdo, kdo se přes tuto propast přenesl ve spánku, soudit tak přesně něco o současné situaci?

Jeho uvažování bylo drsně přerušeno obrovskou explozí: jen několik set kilometrů před lodí se zrodilo nové slunce. Šlo o střelu ze supertěžkého transformačního děla.

Omar se podíval na Hathora, ale neobjevil v jeho obličeji ani náznak neklidu. Kosmická loď mířila stále k pozemskému loďstvu. Oxtorňan polkl naprázdno.

Zdálo se, že Lethos o tom ví, protože se ironicky usmál.

Potom se ve vzdálenosti asi padesáti kilometrů rozzářilo přinejmenším tisíc světelných bodů, seřazených jako perly na niti. Lethos zkrátil ruce na prsou a svítící body se obrovskou rychlostí rozletěly do různých stran. V příštím okamžiku se proměnily v zářivá slunce, která vytvořila ohnivý kruh, protnutý „šňůrou perel". Bylo to znamení, které znali všichni kosmonauti a znamenalo „Přítel".

Jenže tentokrát nešlo o pouhé světelné efekty, nýbrž o výbuchy tisíců transformačních střel vypálených pozemským loďstvem!

Důstojník si marně lámal hlavu nad otázkou, jak Hathor dokázal střely uchopit a zabránit jejich výbuchu do doby, dokud je nezformoval do obrazce, který chtěl vytvořit. Ať již nějak využil časových efektů nebo svých energetických sil, rozhodně udělal psychologicky mimořádně účinný tah. Oznámil své přátelské úmysly a zároveň předvedl i svou neuvěřitelnou moc.

Podle Hawkova názoru však ke konečnému úspěchu ještě něco scházelo. Vzápětí se však přesvědčil, že Lethos na to myslel. Aniž se pohnul, zapnul přístroj podobný pozemské hypervysílače.

„Tengri Lethos Perryemu Rhodanovi," řekl naprosto klidně. „Na palubě mě lodi se nacházejí tři lidé a jeden myšob, všichni z vašeho loďstva. Mimo to je v jednom z mých skladů poškozený MAXIMILI-AN. Přicházím s přátelskými úmysly a rád bych s vámi mluvil. Sdělte mi, prosím, kdy a kde se můžeme setkat."

Odpověď přišla až po třech vteřinách - pro člověka, reagujícího tak rychle jako Rhodan, to bylo opravdu neobvykle dlouho.

„Perry Rhodan Tengri Lethosovi. Zastavte svou loď a umožněte mi rozmluvu s myšobem. Jsme teď na bojišti. O našem setkání si promluvíme později."

Omar si všiml Baar Luno va bolestného úsměvu, zřejmě ho Rhodanova odpověď zklamala. Oxtorňan však Velkého administrátora chápal, bylo přirozené, že nechtěl, aby se k jeho loďstvu ještě více přiblížila loď, která si s tisícovkou střel transformačních děl pohrávala jako s hračkou. Po všech špatných zkušenostech, které Rhodan nashromáždil na dlouhé cestě Andromedou to byla pochopitelná opatrnost.

Gucky už stál vedle Hathora a ten mu podal vejcovitý mikrofon.

Rozmluva Guckyho s Rhodanem trvala pět minut. Potom Velký administrátor oznámil, že chce osobně navštívit Lethose a že přiletí space jetem.

Setkání proběhlo velice neformálně. Hawk a Čubaj chtěli Rhodana uvítat ve vstupní komoře a doprovodit ho na můstek, ale Lethos pro něj obvyklým tajemným způsobem zapnul přehledovou obrazovku nitra lodi a ukázal jim, že svítící ukazatele a automatická hlášení tuto službu vykonají stejně dobře jako oni.

O čtvrt hodiny později Rhodan vstoupil na můstek a Hathor mu vyšel na půl cesty vstříc. Dva nesmrtelní si podali ruce, dvě absolutně humanoidní bytosti, a přesto tolik rozdílné, že se to nedalo vysvětlit ani věkovým rozdílem, který činil neuvěřitelných devadesát tisíc let.

Jeden - Velký administrátor hvězdné říše s miliardami lidí.

Druhý - poslední Strážce světla v Andromedě, spoléhající výlučně na sebe.

Přesto měl Hawk dojem, že za Hatho-rem stojí moc celého Kosmu. Věděl však, že je to omyl způsobený vlivem Lethosovy osobnosti, jeho moudrostí a vyzrálostí.

„Děkuji vám za záchranu mých lidí," řekl Rhodan velice přátelsky. Jeho znalost lidí mu dovolila okamžitě pochopit, že Lethos opravdu není nepřítel.

„Vaši lidé se vlastně zachránili sami," odpověděl s úsměvem Lethos. „Nebýt pozitivního zaměření mysli Baar Luna a Guckyho, strážce by nereagoval, neupozornil by je na mou stanici a já bych dosud spal."

Perry Rhodan se podíval na hodinky.

„Je mi velice líto, že nemůžeme pokračovat v naší rozmluvě dost dlouho na to, abychom se skutečně poznali. Půl světelného roku odsud je centrální planeta našich úhlavních nepřátel, a my dosud nejsme schopni překonat jejich obranu. Dovolte mi proto přejít k praktickým otázkám."

Svá slova Rhodan doprovázel vybízejícím pohledem, který býval často nesprávně vykládán jako sugesce. Lethos neprotestoval ani se netvářil odmítavě a Rhodanovi se ulevilo.

„Informoval vás Gucky nebo Lun o našich obtížích?" zeptal se.

„Jsem informován, ale pomáhat vám nebudu," řekl Lethos. „Na planetě Tamanium je pravděpodobně pouze jedna inteligentní bytost. Proč tedy chcete zpusťit celou planetu?"

„Já nechci, ale musím," klidně odpověděl Rhodan. „Mistr ostrovů se nevzdá bez odporu."

„Proč se ho na to nezeptáte?"

Velkého administrátora napadlo, že je to nevhodné vměšování do jeho záležitostí, závčas si však uvědomil, že právě o takové vměšování usiloval, když doufal, že bytost, která hravě změní směr tisíce transformačních střel může snadno likvidovat i každý ochranný štít.

„Nevěřím tomu, že by se kdokoliv z Mistrů ostrovů vzdal dokud není poražen," odpovědět „Až se nám podaří zneškodnit obranná zařízení planety, potom bychom to snad mohli zkusit. Já bych však útok ani v tomto případě nezastavil. Mistr ostrovů nebo Mistři ostrovů na planetě nám nesmí uniknout."

Lethos se pozorně zadíval na Rhodana a pak potřásl hlavou.

„Touha po odvetě je vlastní všem rozumným bytostem, ale je ji třeba potlačit. Pochopitelně bych vám mohl pomoci, ale pouze za podmínky, se že před tím s Mistry ostrovů setkáte a budete s nimi jednat," řekl Strážce světla.

„To nemohu nikdy udělat! Se zločinci nevyjednávám," zvolal pobouřeně Rhodan.

Hathor se neproniknutelně usmál. „Každý z nás musí jednat tak, jak mu velí svědomí. Doufám, že mohu zůstat v blízkosti vašeho loďstva. Třeba budeme mít příležitost promluvit si důkladněji."

Velký administrátor nedokázal docela skrýt své zklamání, ale ani se nezlobil.

Gucky a Baar Lun odešli s Rhodanem, kdežto Hawk a Čubaj se vydali organizovat odlet MAXIMILIANA.

3.

Obrovitý Ertrusan Kasom očekával Hawka a Čubaje už ve vstupní komoře CRESTU III a bez námahy je donesl až k výtahu.

„Kam nás to vlečeš, Melbare?" divil se Ras. „Jen mi neříkej, že jsi nás přišel uvítat pouze ze zdvořilosti."

Ertrusan se široce zašklebil. „V žádném případě, pane. Samotný šéf mi přikázal, abych vás doprovodil do našeho malého hudebního studia. Baar Lun a Gucky tam na vás už čekají. Bylo by od vás milé, kdybyste společně vypracovali zprávu o svých zkušenostech s Hathorem a namluvili ji na zvukový krystal."

Teleporter se také zašklebil. „Šéf si asi myslí, že se od nás doví nějaká tajemství o technickém řešení a zařízení Hathorovy lodě, co?"

„To teda moc radosti mít nebude," navázal Hawk. „Ze zařízení velitelského můstku se nedalo vypozorovat téměř nic

o technickém řešení lodi. Můžeme jen konstatovat, že Lethos řídí svou loď myšlenkovými impulsy."

Kasom na to neřekl nic, ale z výrazu jeho tváře bylo vidět, že je zklamáný.

Místnost, do které je Kasom doprovodil, byla vlastně jednou ze sekcí palubní pozitroniky, kde se nejdůležitější výpovědi zachycovaly na krystaly, které sloužily jako paměťové jednotky a byly propojeny s pozitronikou. To umožňovalo okamžitě začít s jejich vyhodnocováním.

Potom, co Lun, Gucky, Hawk a Ras podali své zprávy, museli zůstat ještě několik minut v místnosti. Ozval se Hong Kao, vedoucí týmu matematiků CRESTU III, a položil jim několik doplňujících otázek. Trvalo asi půl hodiny než byla pozitronická analýza dokončena.

Stroj z dostupných údajů vyvodil, že hathorská loď nemá impulsní pohon, nýbrž se pohybuje pomocí ideálních polí. Ze známých způsobů se to nejvíce blížilo antigravitačnímu pohonu, ale souvislost byla jen velmi volná.

Nešlo však

o žádné fundované závěry, stejně jako v případě pohonu pro lety nadsvětelnou rychlostí, jednalo se o pouhé hypotézy.

Rízení a kontrolní funkce byly s vysokou pravděpodobností uskutečňovány s pomocí tak zvaných mentoreceptorů -způsob, který v primitivnější podobě používali také Mistři ostrovů.

Tengriho manipulace s tisíci střel z transformačních děl se dala vyložit hypotézou, která předpokládala, že pohyb nadsvětelnou rychlostí byl dosahován s využitím časového posunu.

Krátkce řečeno, hathorská loď byla technicky vyspělejší než pozemské lodě i technika Mistrů ostrovů řádově o celá tisíciletí. Nikoho proto nepřekvapil závěr,

že pro takovou loď by bylo dobytí Tama-nia otázkou několika minut.

Melbar Kasom, který prošel drsnou školou USO a leccos pochytil z Atlanova nekompromisního a machiavelistického myšlení, se zašklebil a zadíval se na myšoba.

„Potřebujeme techniku těchto ‚nadlidí!‘“ zavrčel. „Měli bychom si promluvit o tom, jak ty, případně další mutanti, byste mohli Hathorovi loď sebrat. Myslím, že žádný jednotlivec nemůže vzdorovat koordinovanému nasazení mutantů.“

Po Kasomových slovech se rozhostilo tíživé ticho. Baar Lun byl zjevně zděšený, Ras Čubaj pobouřený, jen Omar Hawk se neznámo proč usmíval.

Kupodivu i Gucky reagoval naprosto klidně a věcně. „Předpokládám, že ani celý sbor mutantů proti Strážci světla nic nezmůže. A i kdyby to šlo, nikdo z nás by se na tom nepodílel. vy, Kasome, nemůžete poměřovat bytost jako Tengri Lethos obvyklými měřítky.“

To ,vy, u Guckyho zcela neobvyklé, bylo jediným projevem jeho pohoršení. Ertrusan však jeho postoj okamžitě vycítil a zjevně se necítil dobře.

„Asi jsme všichni odpovědní za tuto filozofii násilí. My a poměry, které panují v celé galaxii. Poměry, za kterých má pravdu ten, kdo má větší sílu. Musíme se však aspoň snažit jednat jako rozumné bytosti s rozumnými bytostmi.“

Oxorňan v duchu obdivoval Lethose stále víc. Gucky přece nikdy nepatřil k apoštolům nenásilí, ale Lethosův vliv na něj zapůsobil tak, že rázem vyspěl.

Kasom však začal Guckyho přesvědčovat: „Možná máš pravdu, Gucky, ale sám víš, jak záleží na tom, abychom centrální svět Mistrů ostrovů dobyli co nejdříve. Znáš nějakou jinou cestu než využití technických vymožeností Strážců světla?“

Myšob jen pokrčil rameny.

„Možná by to šlo!“ zvolal náhle Hawk, kterého právě něco napadlo. Potom stručně vyložil svůj plán...

Kruh kolem soustavy Luum se opět pohnal. K hranicím soustavy se blížilo na dvacet tisíc válcovitých maahkských lodí, čtyři tisíce pozemských lodí a tisíc lodí Posbiů.

Všichni však zastavili své lodě ještě mimo oběžnou dráhu třetí planety. Vzpomínky na invazi mikrorobotů byly ještě příliš živé u všech zúčastněných. Jen málo posádek přežilo invazi beze ztrát a 44 pozemských a přes 1 100 maahkských lodí muselo být odepsáno. Buď se dostaly do palby protipólových děl druhé planety nebo zmizely i s posádkami v lineárním prostoru, když mikroroboti nesprávně propojili spínače.

Rhodan seděl u stolu a stále studoval analýzy a propočty, které mu průběžně dodávala palubní pozitronika.

Mračil se.

„No jasně!“ zvolal najednou.

„Co, prosím?“ zeptal se ho šéf USO Atlan.

Velký administrátor se usmál. Byl to cynický úsměv.

„Víš vůbec, že za svůj život vděčíme jen nedorozumím technickým problémům Mistrů ostrovů? je totiž nepochybné, že by nás zničil nebo zničili, pokud jsou tam dva, kdyby mohli. Mají přece zvláštní fiktivní transmiery, kterými mohou dopravovat drobné předměty přímo do našich

lodí. Tak jsem se zeptal pozitroniky, proč mikrorobotům nesvěřili jaderné nálože. Odpověď zní, že by vybuchly už při odeslání. Jen proto jsme dosud naživu!“

„Zní to logicky,“ souhlasil admirál Atlan. „Nemění to však nic na skutečnosti, že nám způsobili velké ztráty,

zatímco my jsme se vůbec nedostali přes jejich ochranný štít."

„Kladu si otázku...," začal Rhodan, ale přerušilo ho bzučení interkomu. Rhodan stiskl tlačítko příjmu a na obrazovce se objevil obličej Melbara Kasoma.

„Vyhodnocování skončilo v každém ohledu negativně, pane," ohlásil Ertrusan.

Rhodan přikývl: „Nic jiného se nedalo čekat, že?"

„Samozřejmě, že ne, pane!" řekl Kasom a kupodivu se zašklebil. „Ale nadporučík Hawk navrhl plán, který se mi zdá proveditelný."

„Okamžitě toho muže pošlete ke mně, Kasome!" rozkázal Rhodan.

Ertrusan se opět zašklebil. „Už by u vás měl být, pane. Dovolil jsem si předjímat váš rozkaz."

„Měl byste věstít budoucnost," zamumlal Velký administrátor s úsměvem. „Děkuji, Kasome. Jakmile se tam uvolníte, hned se u mě hlase. Konec."

Když přerušil spojení, byl už Hawk u něho. Rhodan ho ani nenechal podat hlášení a nabídl mu speciální židli, protože Oxtorňané byli pětkrát těžší než Pozemšťané.

„vy jste vypracoval nějaký návrh jak překonat obranu Tamania?" zeptal se Velký administrátor.

„Ano, pane. Jsem přesvědčený, že tuto pevnost lze dobýt jen neobvyklými prostředky."

„Stop!" rázně ho přerušil Atlan. „Nechte mě hádat, Hawku! Předpokládám, že v rozporu s tím, co jste vypověděl, nějaké technické tajemství se vám vypátrat podařilo. je to tak?"

Omar byl zřejmě zaražený. Velice se ho dotklo podezření, že chce pevnost dobýt s pomocí ukradených technických vymožeností. „ve své zprávě jsem nic nevynechal, kdybych se dověděl něco o technických vymoženostech lodi, byl bych to samozřejmě uvedl. Přece jsem složil přísahu Solárnímu impériu!" ohradil se. Rhodan se pousmál, potěšilo ho, že se jeho arkonský přítel mýlil. Nekomentoval to však. „Vraťme se k tématu, jsme velice zvědaví na vaše návrhy," řekl pouze.

„Smím začít tím, že opět načrtnu celkovou situaci, pane?" zeptal se nadporučík a Velký administrátor přikývl.

„Naše dosavadní útoky byly odrazeny v důsledku působení několika faktorů," spustil Hawk. „Především pevnostní transformační děla mají větší dostřel než lodní, což je pochopitelné, když mohou čerpat energii přímo ze slunce. Druhým faktorem jsou pole, která brání znovu zhmotnění transformačních impulsů. Konečně proti konvenčním energetickým zbraním je planeta dokonale chráněna rudým štítem. Naši mutanti nemohou planetu napadnout, protože je chráněna an-tipsí štíty, které eliminují veškeré paranormální schopnosti v její blízkosti." Nadporučík se nadechl a pokračoval: „Střely našich transformačních děl nedokáží likvidovat taková pole. Přesto by padesát střel kalibru tisíc gigatun pole aspoň na určitém úseku mohlo prolomit. My potřebnou palebnou sílu nemáme, ale můžeme využít jiných prostředků se srovnatelnou explozivní silou, například beztak zastaralých Pulců, které zůstaly ve výzbroji starších válečných lodí. To je vlastně Kasomův návrh, já jsem původně myslel na nové objekty, konstruované pro tento účel."

Atlan udeřil pěstí do stolu a vzrušeně vykřikl: „Tohle je opravdu řešení!"

Rhodan však byl mnohem skeptičtější. „Jak chcete ty čluny dopravit až k ochrannému štítu aniž by je nepřítel včas zaměřil a zničil?"

„To půjde!" trval na svém Atlan a Oxtorňan přikývl.

„Skutečně," zdůvodnil Hawk svůj plán. „je třeba aby se Pulci vynořili z lineárního prostoru co nejbližší štítu a současně s několika loděmi Posbiů. Posádka pevnosti bude samozřejmě považovat za nebezpečnější obrovské lodě robotů a člunům bude věnovat menší pozornost. Posbiové zahájí palbu a tím posílí dojem, že jde o další běžný útok."

Vtom na můstek vstoupil Kasom a zaslechl poslední Hawkova slova. Bez vyzvání na ně navázal: „Něco můžeme vytežit i z toho, že Mistři ostrovů dobře znají naši mentalitu, vědí, že se všemožně snažíme vyhnout ztrátám lidských životů a nenasazujeme lodě s posádkami výlučně z robotů. Jak mají vědět, že tentokrát je to jiné? Posbiové jsou roboti a obětují se, protože nemají strach ze smrti. Naše čluny bude řídit automatika, možná s přídatnou pozitronikou. Celá operace skončí dřív než Mistři ostrovů pochopí, co vlastně máme v úmyslu."

„A jakmile bude štít proražen," doplnil zase Hawk, „Kasom a já vtrhneme na stíhačce do vzdušného prostoru planety, vypátráme energetické stanice, některé zničíme a budeme řídit palbu lodí, které proniknou do prostoru po nás."

Omar se tázavě zadíval na Rhodana, Rhodan na Atlana a když ten přikývl, usmál se a prohlásil: „Nuže dobrá, zahájíme akci za tři hodiny!"

Pulci úplně zaplnili hangár pro čluny na válečné superlodi WILHELMINA. Pieter Groot, který jí velel, osobně dohlížel na jejich přezbrojování. Stál široce rozkročený jako kapitán na kymácející se námořní lodi, ačkoliv byl na nehybné antigravitační plošině, z níž měl přehled po celém hangáru. Ze svého stanoviště telekomem dirigoval inženýry, techniky i pracovní roboty.

„Hej, Wijkere," burácel jeho hlas. „Posuňte tu katapultovou dráhu níž, nebo snad chcete vystřelit Moskyta do zdi?"

Jeho hlas se rozléhal po celém hangáru takže mikrofon telekomu měl spíš jen pro okrasu. Kasom se zašklebil, když viděl jak rychle svou chybu kritizovaný technik napravil. Nebyl ovšem sám, všichni pospíchali, motory hučely, navázely se a zaměřovaly katapultovací drahy.

Rozezněla se siréna a dosud nehybné stíhačky jako mávnutím kouzelného proutku ožily. Chopily se jich neviditelné ruce vodicích paprsků, vyzvedly je z jejich míst a jemně dosadily na určená stanoviště.

„Myslím, že je na čase postarat se o zabudování přídatné pozitroniky,“ připomněl Oxtorňan. Kasom mlčky přikývl a oba se začali prodírat mezi lidmi, roboty a mohutnými dopravníky, dopravujícími tisícigigatunové transformační

střely do volných skladišť ve druhém podlaží.

Jeden z pracovních robotů si všiml Hawka až na poslední chvíli a byl by ho srazil, kdyby nadporučík bleskově nezareagoval. Takhle na to doplatil pouhým škrábnutím. Groot však okamžitě povolal medorobota a Hawk se musel nechat ošetřit. Teprve když za Kasomem a Hawkem zapadly dveře vstupní komory WILHELMINY, mohli si ulevit, přehnaná aktivita je někdy také nebezpečná.

V lodi narazili na tým pozitroniku, kteří montovali na běžné palubní pozitronické mozky Pulců válcovité přídatné bloky. Všechny kosmické lodě Solárního impéria byly samozřejmě vybaveny autopiloty, zdaleka ne všechny však byly vybaveny automatickým řízením, schopným zvládnout přechody do lineárního prostoru. Právě přídatné zařízení mohlo umožnit bezpilotní let Pulce k zadanému cíli s přechodem do lineárního prostoru a návratem do normálního prostoru v zadané oblasti. Navíc musela pozitronika zabezpečit vržení padesáti časovaných transformačních bomb tak, aby vybuchly krátce po návratu lodí do čtyřrozměrného prostoru, ne však příliš brzo, aby nezničily stíhačku Hawka a Kasoma.

Životy obou tedy závisely na perfektní práci pozitroniku, to však pro ně nebylo důvodem, aby se do jejich činnosti nějak vměšovali. Dobře věděli, že v očích odborníků na pozitroniku jsou pouhými laiky a bez ohledu na své hodnosti by u nich narazili.

Proto se raději beze slova usadili do křesel pilota a navigátora. Hawk si zapálil a zapnul automatickou kontrolu stroje. Žluté a zelené kontrolky se začaly rozsvěcet a opět zhasínaly. Po chvíli měl výsledky kontroly na pásce před sebou.

KW-5 byla připravena ke startu, kontrola Kalupova konvertoru i ostatních mechanismů nezjistila sebemenší závadu. Zbývalo tedy dokončit instalaci přídatného pozitronického bloku a mohli odstartovat. Oxtorňan požádal Kasoma, aby počkal v lodi a sám šel do jednoho skladiště, kde byl jeho okrill.

Když se vrátil v doprovodu Sherlocka, byla již pozitronika instalována a KW-5 mohla odstartovat ke svému poslednímu nasazení. V nákladním prostoru leželo padesát supertěžkých transformačních bomb.

Hawka zamrazilo při pomyslení na množství energie, jaké vyvine výbuch padesáti tisícigigatunových bomb. Na zničení tak malé planety jako Země by to bohatě stačilo, doufal však, že to bude stačit i na prolomení ochranného štítu Tamania.

4.

Po čase se na fiktivní obrazovce memohaly na Tamaniu opět rozzářil symbol Jedničky a chladný, neživý strojevý hlas promluvil. Žádal aby se Trinar-Molat zodpovídal ze svých činů.

Předposlední Mistr ostrovů naslouchal výčtkám s nehybnou tváří, nic neprozrazovalo jeho vnitřní neklid.

„Pozemšťané se zřejmě chystají k dalšímu útoku, soustředí své loďstvo kolem soustavy Luum. Navíc dorazilo ještě tisíc fragmentálních lodí Posbiů.“ řekl pak klidně.

„Znám obranný systém Tamania,“ odsekl Jednička. „Může odrazit všechny útoky Pozemšťanů, Posbiů i Maahků dohromady. Měl byste se raději...“

V tom okamžiku však Trinar-Molat udělal něco, čeho se zatím nikdy neodvážil: přerušil Jedničku v půli věty:

„Vím, že znáte obranný systém Tamania, ale patrně stále ještě dost neznáte Pozemšťany. V posledních letech nám způsobovali jednu porážku za druhou. Dokázali věci, které jsme považovali za nemožné a jsem přesvědčen, že najdou způsob i jak dobýt tuto pevnost, kterou považujete za nedobytnou a kterou jsem i já považoval za nedobytnou ještě před několika dny.“

Mechanický hlas se odmlčel a pak zaburácel: „vy jste zešílel, Dvojko! Pozemšťané nejsou všemohoucí a pouze všemohoucí by mohli dobýt Tamanium! Pokud by pevnost padla, bylo by to pouze v důsledku vaší neschopnosti. Ostatně jste již svou neschopnost prokázal - cožpak neselhala časová operace proti Teře?“

„vy víte, jak těžké je využít časových paradoxů!“ zamumlal Dvojka. „Když jde o to, zásadním způsobem změnit dějiny Druhé galaxie, mohou být všechny akce odsouzeny k nezdaru. Setrvačnost časových toků je větší než si myslíte.“

„Žvásty!“

Trinar-Molat žasl. Jednička poprvé ztratil svůj příslovečný klid.

„Bezodkladně přistoupíte k opakování časového experimentu,“ pokračoval Jednička. „Vrátíte se o 435 let do minulosti a nasadíte celé loďstvo. Tentokrát však vypracujete pro Tefrody lepší plán než minule. Arkonská výzkumná loď musí být zničena dříve, než ji Rhodan v roce 1971 pozemského času objeví. To je naše jediná

možnost jak dosáhnout toho, aby Pozemšťané zmizeli z Andromedy a nejen z Andromedy. Pokud se ukáže, že naše informace nejsou zcela přesné a Rhodan v té době už odkazem Arkonidanů disponoval, Sluneční soustava musí být zničena."

Trinar-Molat mlčky sledoval symbol nejmocnějšího z renegátů před sebou. Rád by věděl, kdo se skrývá za tímto symbolem a mechanickým hlasem. Robot to být nemohl, ten by nikdy neztratil sebeovládání a nezareagoval by tak hystericky jako Jednička před okamžikem.

„Potvrďte přijetí rozkazu!" vyzval ho po chvíli mlčení Jednička.

„To nemohu," řekl pohrdavě Trinar-Molat.

„Nemůžete? Proč?"

„Protože se zdráhám provést takový rozkaz!" odpověděl chladně Dvojka.

Reproduktor začal chrlit úryvky slov. Zřejmě transformační zařízení nestačilo převádět do mechanické podoby křik Jedničky. Za chvíli se však slova stala opět srozumitelnými: „vy ten rozkaz splníte, nebo vás zabiji!"

Trinar-Molat se šíleně rozchechtal. Trvalo mu pár minut než se uklidnil.

„Takovou naivitu jsem od vás neočekával, Jedničko," vykřikl. „Jen si mě klidně zabijte, zabijte jedinou inteligentní bytost na celé planetě a dívejte se, jak se jí zmocní Pozemšťané. Nebo si snad opravdu myslíte, že byste mohl ubránit pevnost na dálku? Kdybych tu nebyl, padla by během několika hodin. Všechna obranná zařízení jsou řízena mým mozkem, Jedničko!" Po chvíli dodal již klidněji: „Sám ji však sotva ubráním. Postarejte se o to, aby se v soustavě Luum co nejdříve objevilo aspoň padesát tisíc tefrodských lodí s posádkami ze skutečných Tefrodů."

„Takové loďstvo bych již dávno poslal, kdybych ho měl k dispozici. Maahkové však před několika dny zaútočili na všechny mateřské planety pravých Tefrodů a Tefrodi k nim stáhli všechny své svazy a povolali i duplikanty. Mohu vám poslat pouze sedmnáct tisíc lodí duplikan-tů, zbytky z různých svazů."

„Sedmnáct tisíc lodí duplikantů bez přípravy k součinnosti?" Trinar-Molat byl šokován. „To Tamanium nezachrání. Ale stejně, kdy je můžete poslat?"

„Už jsou na cestě, Dvojko!"

Fiktivní obrazovka zhasla, mechanický hlas zmlkl a Trinar-Molat zůstal opět sám na celé planetě.

„Start za deset vteřin," oznámil mechanický hlas. „Devět... osm... sedm..."

Omar Hawk a Melbar Kasom stáli za řadou volných křesel u řídicího pultu a sledovali jak loď sama, bez zásahu lidské ruky, provádí obtížný manévr. Působilo to trochu strašidelně. Ocelová podlaha vibrovala, duněly stroje Pulců, připravených ke startu.

Potom se otevřela vrata hangáru a na panoramatické obrazovce se objevily zářivé hvězdy Andromedy na černém pozadí. Náhle se však objevilo i něco jiného.

„Dva... jedna... nula," odpočítával stále stejně mechanický hlas.

Astronauti nic nepocítili a najednou byli se svým člunem ve volném prostoru. WILHELMINA se rozplynula v černi.

„Je čas!" řekl Kasom.

Ani jeden z astronautů se však nepohnul, ačkoliv byl opravdu nejvyšší čas vyhledat připravenou stíhačku Moskyt. Hawk jako očarovaný hleděl na ohnivé kolo uprostřed soustavy Luum z nějž vystřelovaly ohnivé koule o průměru mnoha kilometrů a mizely ve tmě.

„A my útočíme právě teď!" zamumlal trpce Ertrusan.

Oxtorňan se usmál a přimhouřil oči, záře vystřelujících koulí oslňovala.

Mistři ostrovů tedy vyslali loďstvo, které mělo prolomit obklíčení Tamania, a to se střetlo se solárním loďstvem, s flotilami Posbiů a Maahků, právě v okamžiku, kdy to mohlo ohrozit celou Hawkovu operaci. Překvapilo ho, že nikdo nevzal v úvahu možnost, že loďstvo duplikantů se zde vynoří ze situačního transmiteru. Bylo však už pozdě celou akci rušit nebo nějak změnit. Nikdo už nemohl změnit naprogramování lodí bez posádek.

„Jdeme!" řekl bezvýrazně Hawk.

Oba muži odtrhli pohled od obrazu zkázy na obrazovce, opustili centrálu a antigravitačním výtahem sjeli do hangáru a nastoupili do stíhačky připravené ke startu. Okrill byl v prostoru, kde byly uloženy transformační střely.

Sotva dosedli, siréna oznámila stav nejvyšší pohotovosti a mechanický hlas informoval o přechodu do lineárního prostoru. „Šestnáct vteřin do návratu!" oznámil.

Šestnáct vteřin, říkal si Omar. Doufejme, že Posbiům se zatím podaří prorazit cestičku v šiku útočících lodí duplikantů. Nepodaří-li se to, budeme mít nulovou šanci na úspěch. Dva muži mohou stěží dlouho odolávat obrovské přesile.

Ačkoliv byl zabrán do chmurných myšlenek, jeho ruce zcela automaticky prováděly všechny úkony, potřebné k

tomu, aby Moskyt mohl vystřelit z hangáru okamžitě po návratu do normálního prostoru. V tom okamžiku by se zaváhání o zlomek vteřiny mohlo stát osudným. A šestnáct vteřin uplynulo. Siréna oznámila návrat do normálního prostoru, současně se otevřela vrata hangáru a stíhačka byla obrovskou silou vymrštnuta do kosmického prostoru. Obrazovka zachycující pohled ze zádi jen na zlomek vteřiny zaznamenala obrysy Pulce a pak je pohltila tma. Rudý jas ochranného štítu Tamania dominoval obrazovce, zachycující pohled z přídě. Ani to však netrvalo déle než několik vteřin. Potom obrazovku zaplavila nesnesitelná záře umělého slunce.

Padesát transformačních bomb KW-5 vybuchlo! Světlo bylo natolik oslňující, že Kasom

1 Hawk mohli sledovat další průběh událostí pouze na zaměřovací obrazovce. Tam viděli, jak najednou jasně vystoupily normálně neviditelné strukturní linie polí ochranného štítu. Zdálo se, že z výbuchu nasály energii, náhle se však rozpadly do shluků, podobných zářivému prachu, a pohasly. ve štítu se vytvořil obrovský tmavý trychtýř.

Hawk okamžitě stočil stíhačku směrem k němu a zařadil maximální rychlost.

„Čtyři tisíce kilometrů v průměru!“ hlásil Kasom. A trychtýř se stále zvětšoval. Téměř celá severní polokoule planety byla bez štítu. První fáze operace se podařila.

Omar stiskl zuby, když prolétal ohnivým kruhem při okraji trychtýře. Konečně byli pod štítem. Nyní však vše zaleželo na tom, zda bude včas dobojována kosmická bitva.

Hawk měl dojem, že se na ně rítí šedozelený povrch Tamania. Méně zkušený člověk by propadl panice, natolik sugestivní dojem to byl. Oxtorňan však jednal chladnokrevně. Nesměl začít brzdit předčasně, aby neposkytl automatickým obranným zařízením na povrchu dostatek času k tomu, aby stíhačku zaregistrovaly a zahájily palbu.

Teprve deset kilometrů nad povrchem zapnul trysky na přídě. V okamžiku dosáhlo přetížení 30 g, to bylo příliš i na Oxtorňana. Obličej mu zkřivil bolestný škleb, oči mu zastřela načervenalá mlha, pocítil nesnesitelnou bolest v srdeční krajině a zmocnil se ho strach ze smrti, přirozená reakce organismu.

Když mlha zmizela, uviděl, že přetížení kleslo na 5 g, což pro Oxtorňana bylo zcela normální.

ve výšce pěti set metrů nad zemí převedl stíhačku do horizontálního letu. Pod ním se míhaly kopce a lesy. Když před sebou uviděl jakousi průrvu v horském hřebenu, která vedla do údolí, rozhodl se pro přistání.

Ještě asi dva kilometry proletěla stíhačka nad vysokou štěpní travou a pak ve vzduchu znehybněla. Pilot se rozhlédl a byl spokojen. Letoun pomalu klesl na zem. Vysoká tráva ho takřka dokonale ukryla, jen vršek kabiny z ní trochu vyčníval.

„Druhá fáze,“ zachraptěl Kasom.

Nadporučík Hawk se podíval směrem, kterým Kasom ukazoval. Odněkud z modré oblohy k zemi vystřelil oslňující svazek paprsků, zaburácel výbuch.

„Posbiové!“ vykřikl Kasom a Hawk přikývl. Lodě biopozitronických robotů tedy zlomily odpor loďstva duplikantů a objevily se nad povrchem centrálního

světa Mistrů ostrovů. Posbiové však stříleli pouze normálními energetickými zbraněmi. Znamenalo to, že se Mistrům ostrovů sice nepodařilo zacelit ochranný štít, ale pole, bránící opětnému zhmotnění nebylo narušeno.

„Nemají šanci!“ zamumlal Hawk. Jeho pesimistický odhad se vzápětí potvrdil. Na obloze během několika vteřin vzplálo několik ohnivých koulí. Už jen málo energetických střel mířilo k povrchu planety a potom ostřelování zcela ustalo. Jen na obloze krátce zazářilo na sto umělých sluncí. Všechny lodě Posbiů byly zničeny.

„Myslím, že bychom už neměli používat stíhačku,“ prohlásil Hawk. „Palebná postavení na povrchu planety zřejmě zůstala nepoškozena a s největší pravděpodobností by nás rychle zaznamenala a zničila.“

Ertrusan se zašklebil, ačkoliv Hawk nechápal, co ho potěšilo.

„Myslíte, že dvě vznášející se bytosti nezaregistrují?“ zeptal se Kasom,

„Právě. Shora můžeme provést energetická měření a lokalizovat energetické zdroje a když se další útok zdaří, můžeme navádět naše lodě na významné objekty.“

„Výborně, tak neztrácejme čas!“ řekl Kasom.

Hawk řekl něco okřillovi a oba muži opustili stíhačku a vyzkoušeli si své létací kombinézy, vybavené protizaměřovací aparaturou. Pokud nezapnou energetické štíty, bude je chránit před zaměřením, i když i slabé záření antigravitačního zařízení by mohlo být zachyceno, ale jen náhodou. Mnohem větší nebezpečí představovaly zbloudilé střely z pozemských lodí nebo pevnostních palebných postavení.

Po dosažení výšky osmi set metrů přešli do horizontálního letu. Mohli klidně zapnout impulsní pohon, protože skalní stěny je stále ještě chránily před náhodným zaměřením. Když dosáhli naplánované rychlosti, opět pohon vypnuli. Nyní je brzdil pouze odpor vzduchu, ale podle jejich propočtů mohli dosáhnout výšky šedesáti kilometrů, aniž by znovu museli zapnout impulzní agregáty.

Zdaleka ještě nebyli tak vysoko, když ze tmy kosmického prostoru vyšlehly energetické blesky směrem k povrchu planety. Výbuchy zvedaly mračna plynu a prachu až do stratosféry. Žhavé uragány zuřily na povrchu a rozpoutané živly pohazovaly bezmocnými astronauty sem a tam.

Strážce světla si zkoumavě prohlížel jemnou pulzující stěnu, která ho oddělovala od existenční úrovně hmotného světa. Za touto stěnou se jako přízrak pohybovala nějaká bytost, kterou již znal: Tri-nar-Molat.

Mistr ostrovů však neměl tušení, že se v jeho blízkosti nachází humanoid, rozumná bytost, oddělená od něj pouze

poloprůhlednou nehmotnou energetickou stěnou a pozoruje ho.

Tengri Lethos se ještě více zkoncentroval a stěna se stala zcela průhlednou, ovšem pouze z jeho strany. Trinar-Molat cizincovu přítomnost stále ještě nemohl zaznamenat.

Strážce světla musel zapojit veškeré síly Sanskari, které mu byly k dispozici, protože se nepohyboval v žádném ze stabilních polí existence, nýbrž na ryze energetické úrovni, na níž byla existence jen nejvýš pravděpodobnou. Nešlo o jiný časový rozměr, naopak, Lethos byl časově ve stejné rovině jako „normální prostor“, což byl ovšem jen výraz, zrcadlící subjektivní vjem, ostatně jako vše, co produkovaly bytosti na vývojovém stupni daleko před nedávo znovuzrozeným lidstvem...

Lethos se musel usmát, když na to pomyslel. Bylo toho mnoho, co lidstvo dosud nevědělo, ačkoliv to mohlo vědět již dávno, kdyby jeho vývojová křivka stále nekolísala a strmá stoupání nestřídaly stejně náhlé poklesy.

Nahoru dolů. Právě tomu vděčil Tengri Lethos za svou osamělou existenci v Andromedě.

„Studna zůstala stejná,“ zamumlal., Jen voda prosákla až na několik kapek, které čekají na spojení s věčně mladými prameny.“

Na okamžik se okolí před jeho očima rozplynulo a zjevila se obrovská kulovitá loď. Stála na bezbarvém povrchu, který se zvedal a zase klesal. Mistr ostrovů zmizel.

Pouze obrovský výron energie mohl způsobit takovou nestabilitu úrovní, vyznačujících se největší setrvačností. Trinar-Molat, stejně jako Pozemšťané v blízkosti planety, se pravděpodobně nikdy nedoví, že se chvíli nacházeli na jiné energetické úrovni.

Postupně se však rozkolísaný potenciál ustálil. Obrys postavy Mistra ostrovů se vynořil z chaosu, loď zmizela.

Strážce po celou dobu sice zůstával stále na stejné úrovni, ale čerpal vjemy z vyšších úrovní.

A bylo jasno! Nyní zcela přesně vnímal každý rys Trinar-Molatovy tváře, každý detail postavy, všechny předměty kolem.

Panika!

Mistra ostrovů zaplavila vlna protichůdných pocitů. Předvídal svou porážku a tušil, že jeho věčný život brzy skončí. Už neviděl žádnou možnost záchrany.

Atmosféra vně řídicí centrály vřela. Jeden z východů na povrch se po přímém zásahu proměnil v obrovský kráter.

Strážce se rozmyšlel jen krátce, potom se zkoncentroval na moc Sanskari a zaměřil volnou energii vyškoleného ducha na konkrétní cíl. V příštím okamžiku se už nacházel na energetické úrovni maximálního momentu setrvačností. Zvedl ruku...

Trinar-Molat se prudce otočil, jeho obličej se křečovitě stáhl, ale mihotavý štít, který ho okamžitě zahalil a zbraň v jeho ruce ukazovaly, že stále ještě dokázal jednat rychle a chladnokrevně jako vždy.

„Nepřicházím jako nepřítel!“ klidně řekl Tengri Lethos. Mluvil jazykem Mistrů ostrovů, jehož více či méně pozměněné prvky bylo možné nalézt ve všech jazycích humanoidů.

„Kdo jste a jak jste se sem dostal?“ zeptal se Trinar-Molat. Také jeho hlas zněl klidně.

„Jména jsou jen částice v proudu bytí, Trinar-Molate, ale prosím. Říkejte mi Tengri Lethos, Strážce světla. A vraťte svou zbraň do pouzdra. Nepřicházím s nepřátelskými úmysly a navíc by mi ta zbraň nijak neuškodila.“

Trinar-Molat váhal, nakonec však uposlechl a Lethos spokojeně přikývl.

„Spokojen?“ zeptal se Mistr ostrovů. Ironie v jeho hlase se nedala přeslechnout, Lethos však na ni nereagoval.

„Váš svět je na pokraji zkázy, Mistře ostrovů. Přišel jsem vám nabídnout své služby.“

„Vaše služby?“ prohlásil překvapeně Trinar-Molat. „vy mi chcete pomoci porazit Pozemšťany?“

„Nechci vám pomáhat proti komukoliv, ale nabízím vám zprostředkování mezi vámi, Pozemšťany a Maahky. Nesete velkou vinu, ale to všechny inteligentní bytosti na určitém stupni vývoje. Vaše jednání pramení z duchovních proudů doby a já nejsem povolán je soudit. Jen bych rád zaměřil vaši mimořádnou inteligenci a schopnosti pozitivním směrem. To však nebude možné, pokud zemřete.“

„A co když se nechci nechat obrátit pozitivním, jak vy tomu říkáte, směrem, co když považuji své jednání za správné a hodlám tak jednat i nadále?“

„Bude mi to líto,“ řekl upřímně Lethos.

„A zabijete mě,“ dodal Mistr ostrovů.

Tengri Lethos zvedl obě ruce a vážně pronesl: „Já nikoho nezabím, Trinar-Molate. Fyzické i psychické násilí je mi odporné. Neodpovídá mě duchovní vyspělosti. Budete-li trvat na svém, budu se muset stáhnout a vy budete zabít Pozemšťany nebo Maahky.“

„Pokrytecká slova, Strážce!“ zvolal Trinar-Molat s pohrdavým smíchem. „Když je vám násilí tak odporné, jak

můžete dopustit, že mě zabijí?"

Lethosův pohled na okamžik zastřel hluboký smutek. „Neomlouvám Pozemšťany. Také oni jednají podle zásady, že moc předchází právu, ale aspoň se snaží nastolit lidštější svět. Vy však bráníte svůj svět postavený na násilí a lsti a nehodláte ho měnit. Žijte blaze, Trinar-Molate, ale aspoň se pokuste pochopit, proč se nad vámi vznáší smrt."

„Zemřete blaze!" řekl s chladným úsměvem Trinar-Molat a soustředil se na mentální řízení stanice. V okamžiku se v kupolovité hale rozpoutalo peklo. Energetické impulsy šlehaly ze všech stran, teplota v místnosti závratně stoupala, obrazovky zhasly, řídící pulty se tavily, podlaha začínala vřít. Poplachové zařízení, napojené na Trinar-Molatův osobní štít, začalo vysílat varovné signály, které se po chvíli proměnily v jednolitý ječivý zvuk... Trinar-Molat vypnul destrukční zařízení. Byl nejvyšší čas, protože jeho ochranný štít by se v příští vteřině zhroutil.

Strážce světla stál před ním stále stejně klidně, jako kdyby se nic nebylo stalo. Potom pomalu zvedl ruku a - zmizel.

Trinar-Molat zděšeně zíral na zřetelné otisky bot v pomalu tuhnoucí podlaze. Vzápětí se však prudce otočil a lokálním transmitterem se nechal dopravit do náhradní centrály. Musel pokračovat v boji se svým úhlavním nepřítelem.

5.

Na obrazovce před Rhodanem a Atlanem náhle vyvstala z nitra planety nějaká energetická bublina, potom vyrostl sloup kouře do výšky několika kilometrů a šířil se na všechny strany. Netrvalo však dlouho a všechno zmizelo. Kosmický prostor vstřebal uvolněnou energii i hmotné částice.

„Zaměřovací centrála Velkému administrátorovi," ozvalo se z interkomu, „Zaměřen mimořádný..." Zbytek hlášení však zanikl v dunění další salvy z palubních zbraní, celá CREST III se otřásala a chvěla.

Rhodan však žádné hlášení nepotřeboval. Celou událost sledoval na obrazovce. Vodičí paprsek, který přiváděl na Ta-manium energii ze slunce Luum, zmizel! Rhodan a Atlan se na sebe beze slova podívali, oči jim zářily. Bylo to vítězství! Další průlom do obranného systému planety. A na povrchu planety byly vidět další desítky výbuchů. Drtivý útok pokračoval.

„Přiblížte se!" rozkázal Velký administrátor celému loďstvu.

Hawkův plán byl geniální a dokonale se osvědčil. Mělo mě to napadnout, pomyslel si Rhodan, jenže geniální řešení bývá tak prosté, že ho člověk často přehlédne.

Pouze pole, které bránilo opětovnému zhmotnění a tedy i použití transformačních střel, bylo stále ještě neporušené. Ztrácelo však význam, protože lodě, které tyto střely nesly, už mohly polem proniknout do blízkosti planety, protože štít planety byl zničen a palebná síla ochromena. Na tuto možnost Mistři ostrovů vůbec nepomysleli. Příliš spoléhali na komplexnost své obrany a nepředpokládali, že by se mohl objevit nepřítel, který by střelil v několika vlnách střídavě transformačních a energetických zbraní. Zatím však pokračoval útok pouze energetickými zbraněmi, do kterého se už zapojilo dva tisíce nejmodernějších pozemských lodí, několik set lodí Posbiů a skoro deset tisíc válcovitých lodí Maahků.

Znovu se ohlásila centrála zaměřovačů. Náčelník hlásil, že loď Strážce světla, která před půlhodinou zmizela, se opět objevila na stejném místě.

„Co energetické zaměření?" zeptal se dychtivě Rhodan.

„Nic, pane!" zněla odpověď. „Ani tentokrát jsme nezaznamenali žádné stopy po činnosti jakéhokoliv hnacího agregátu. Žádné energetické projevy."

„Tímto problémem se budeme muset zabývat později," řekl zamyšleně Rhodan po delší odmlce. „Nemyslím, že bychom se měli něčeho obávat z Lethosovy strany."

Rhodan se tázavě zadíval na Atlana, jako obvykle od něj očekával námitky. Atlan byl proslulý tím, že nikomu nedůvěřoval. Tentokrát však neřekl nic.

„Proč mlčí hlas varujícího?" chtěl vědět Rhodan.

„Protože Lethos říká, co si myslí. Nikdy neklame. I když byl na Tamaniu, pak určitě jen proto, aby se pokusil pohnout Mistry ostrovů k jednání."

„A protože se vrátil a nespoil se s námi, byla jeho mise neúspěšná," uzavřel Rhodan.

„Což mě těší," poznamenal zlostně admirál. „Nemohl bych klidně spát, kdyby jediný z Mistrů ostrovů unikl zaslouženému trestu."

Náhle se před ním zhmotnila postavička Guckyho.

„Barbare!" zapištěl myšob a Rhodan se musel bezděčně usmát, protože takto Atlan rád označoval druhé a velmi často i samotného Perryho Rhodana.

„Na tom není nic k smíchu, šéfe," protestoval Gucky. „Hawk a Kasom jsou na planetě a pokud nezastavíte ostřelování aspoň příslušného sektoru, pak brzy bude po nich."

Gucky měl pravdu. Oba byli ve výšce sedmdesáti kilometrů, když je těsně minula impulsní střela a způsobila zkrat na

jejich antigravitačním zařízení i impulsních motorcích. Nyní se nezadržitelně řítí k povrchu a pád znamenal smrt.

Hawk slyšel skrz vnější mikrofon na přilbě jak vyje vítr, který vznikal, když se jejich individuální štíty prodíraly atmosférou. Štíty je aspoň chránily před žářem, který vznikal třením. Byla to slabá útěcha, protože při srážce s povrchem je stejně čekala smrt. Přesto Oxtorňan ničeho nelitoval.

„Určitě nám postaví pomník nebo aspoň zasadí pamětní desku," deklamoval s notnou dávkou cynismu. „Bude tam krásný nápis: Padli v průběhu hrdinné akce proti centrální planetě Mistrů ostrovů. Budiž čest jejich památce!"

„Čert vzal pamětní desky a pomníky," napadlo ho najednou. „Copak jsme větší hrdinové než ti obyčejní výsadkáři, kteří před pár týdny zahynuli při běžných manévrech? Všichni zemřeli pro lidstvo, svobodu kosmu a dobytí vesmíru, stejně jako zemřeme my."

Vzpomněl si na svou návštěvu muzea kosmonautiky na mysu Kennedyho na Zemi, na místě, odkud dobývání kosmu započalo. Na obelisku byly vytesány jména a podobizny těch, kteří zahynuli při prvních průzkumných letech. Hawk si vzpomněl na tři jména: Grissom, White a Chaffee. Ti však nezahynuli v kosmu, ale uhořeli při ověřovacích zkouškách na Zemi!

A přesto v historických spisech jsou uváděni v jedné řadě s těmi, kteří zahynuli v kosmických bitvách, a je to tak správné, protože bez jejich oběti by se nikdy nepodařilo postavit bezpečnou loď, na které Rhodan dosáhl Měsíce a objevil průzkumnou loď Arkonidanů. Bez jejich oběti by Pozemšťané dnes nebyli v Andromedě.

Náhle skrz vytí větru k Hawkovi pronikl Kasomův hlas. Ertrusan klel a potom pohoršeně zvolal: „A co hostina před popravou? je hrozné jít k čertu s prázdným žaludkem."

Melbarův šibeniční humor připadal Oxtorňanovi nepatřičný a tak raději neodpověděl. Za okamžik však své rozhodnutí změnil.

„Každý člověk musí jednou umřít," zakřičel. „Máme aspoň tu výhodu, že si můžeme říci, že neumíráme nadarmo."

„Mizerná útěcha!" vztekale zařval Kasom. „Copak nemohou poslat nějakou loď, která by nás odvedla vodícím paprskem? Musí přece vědět, že za chvíli bude po nás."

Omar raději vypnul telekom v přilbě. Měl jiný názor. Chtěl umřít tak jak žil, tj. umřít jako muž. Zavřel oči a v myšlenkách se vrátil na rodnou planetu, ke své manželce a dětem...

Když znovu oči otevřel, uviděl pod sebou žhavý kráter. Povzdech si. Věděl, že musí zemřít tak jako tak, ale najednou mu připadalo hrozné zahynout v tavícím se kameni.

Vtom si všiml světelného signálu telekomu a přístroj opět zapnul. „Melbare?"

Najednou však viděl, že Melbar zmizel.

„Vypni ochranný štít, vypni ho, Oma-re!" zapištěl vzdálený hlas ve sluchátcích.

Gucky! Gucky znamenal záchranu a Hawk bez váhání štít vypnul, ačkoliv ještě nevěděl, proč to má udělat.

Současně se vedle něho objevil nějaký stín: jeho vlastní stíhačka se tu zhmotnila z ničeho stovky kilometrů od místa, kde přistáli. A náhle byli na povrchu, on vedle stíhačky. Okrill vyskočil z kabiny sotva uviděl svého pána a hnál se k němu. Málem ho porazil a pak na něj upřel zářící pohled. Oxtorňan odklopil hledí přilby a přitiskl dlaň zvířeti na tlamu. „No tak, Sherlocku," uklidňoval ho.

Okrill začal kýchat, což bylo neklamně znamení jeho spokojenosti. Hawk zvíře opět poplácával a konečně se otočil ke Kasomovi. Melbar byl smrtelně bledý a vyčerpaně se opíral o lesklý stroj. Vedle něj stál Ras Čubaj, Afropozemšťan a teleporter. Ruku měl položenou na Kasomovu rameni a něco mu tiše povídal, zřejmě ho uklidňoval.

Guckyho uviděl až potom. Myšob se už stačil uvelebit ve vysoké trávě a šklebil se.

„Děkuji ti, Gucky! Moc děkuji! Nebýt tebe..." Pohnutí zmohlo i Hawka a bez dalších slov přistoupil k Guckymu a vzal ho do náruči.

„Už o tom nemluvme," odpověděl skromně myšob. „Ostatně jsem ti něco dlužil, vždyť jsi mě zachránil, když mě nějaký duplikant málem zabil, pamatuješ? Váš výlet během bitvy nebyl zrovna nejlepší nápad. Raději jste měli někde v klidu sedět."

„To nebyl můj nápad, ale šéfův," ohradil se Oxtorňan. „Kdybychom věděli, že zaměříte energetickou centrálu planety i bez nás, určité bychom se ani nehnu."

„Ale to byla úplná náhoda," přerušil ho Gucky. „Nic jsme nezaměřili. Myslím, že byla chyba, že jsme začali pálit jako šílenci dřív než jste nás navedli na cíle. Nebýt toho, že jsme náhodou trefili jejich energetickou centrálu stále by tu bylo ještě antipsí pole a my bychom vás nemohli zachránit."

„Na to jsem vůbec nepomyslel," řekl unaveně Omar a otřel si z čela pot.

„Na co?"

„Na antiparapole, Gucky. má to ještě nějaký význam?"

„Aby ne," chlubil se Gucky. „Ted' se to pohne. vy tady počkejte a já s Rasem skočíme do člunu pro Wuria, Baara a Andrého. Pak to půjde ráz na ráz. Společně najdeme řídicí centrálu planety. Co nevidět tu budou i dvojčata Woolverova."

Oxtorňan se mdle usmál. Najednou cítil, jak je vyčerpán a klesl do trávy. „Tak zmizněte, vy dva, a brzy se vraťte!" řekl tiše.

Omar Hawk se probral, když se půda začala chvět. Prudce se posadil a rozhlížel se. Na severní polokouli Tamania byla hluboká noc, ne však tma a ani hvězdy nebylo vidět. Oblohu křížovaly statisíce žhavých paprsků přicházejících z volného prostoru a na místech, kam dopadly, se vždy rozpoutalo peklo. Odevšad rachotily výbuchy a tisíce explozí prozařovaly noc. Tlakové vlny tlačily vysokou travu k zemi.

Nad jejich úkrytem se náhle objevily stovky blýskavých fantomů, pohybujících se nízko nad povrchem. Za okamžik Hawk rozeznal krychlovité tvary objektů s četnými výčnělky a prohlubněmi. Speciální roboti Posbiů! Tmavé postavy se snažely všude kolem a okamžitě se přeskupovaly do jednotlivých oddílů, které vyrazely různými směry. Oxtorňan si oddechl.

Byli to specializovaní roboti, z nichž každý se mohl postavit četě dobře vyzbrojených pozemských vojáků. Jednou Pozemšťané utrpěli drtivou porážku právě od těchto strojů, nyní však bojovali spolu bok po boku. Tucet těchto robotů obklíčil Moskyta. Zdálo se, že na něco čekají. V příštím okamžiku se u stíhačky zhmotnili Gucky a Baar Lun. Modulán měl na prsou zavěšen transformátor symbolů, jediný prostředek, který umožňoval dorozumění mezi lidmi a Posbii. Baar řekl několik vět a roboti se přiblížili.

„Máme místa na čtyřech strojích," vysvětloval Lun. „Kasom, Hawk a Sherlock každý na jednom, Gucky a já spolu na čtvrtém. Budou nás vozit do té doby, dokud neobjevíme Mistra ostrovů. Zbývajících osm strojů nás bude doprovázet jako ochrana."

Specializovaní roboti měli tvar pancéřované polokoule a Omar se na jedné z nich s naprostou samozřejmostí usadil. Vybral si místo mezi třemi výčnělky hned za výstupkem, připomínajícím uzávěr teleskopu, ve skutečnosti to však byla hlaveň transformačního děla.

Také Kasom neřekl ani slovo, ačkoliv u něho to překvapovalo. Jenom Hawk tušil důvod jeho neobvyklého chování - tížilo ho, že během pádu dal najevo strach ze smrti. Omar měl nutkání přítele uklidnit, ale včas si uvědomil, že kdyby o věci začal mluvit jen by Kasoma shodil před ostatními.

Když se všichni usadili, malá skupinka okamžitě vyrazila. Roboti rychle letěli těsně nad vysokou štěpní travou. Za čtvrt hodiny se dostali do oblasti, do které ještě zcela nedávno dopadaly bomby. Byly tu obrovské krátery s hladkými stěnami jako pokrytými glazurou a i kolem dokola na tisíce čtverečních kilometrů nezůstalo nic živého, ani jediný virus nemohl přežít toto dílo zkázy!

Čas od času naráželi na výstupy šachet, které vedly do nepředstavitelné hloubky.

Vypálily je energetické paprsky, které měly zničit energetická zařízení a rozvody v podzemí. Z černých děr stále ještě stoupal kouř. Tam, kde paprsky žhavé jako slunce navíc zasáhly cíl, byl obraz zkázy ještě hrůznější. Obrovské množství hmoty tu bylo zplýnováno a žár v těchto místech se i v speciálních kombinézách dal stěží vydržet.

Omar Hawk nepochyboval, že Mistr ostrovů, řídicí tuto planetu, už prohrál. Mohl jen oddálit svůj konec o několik hodin či dní, nic víc. Otázka byla, co bude potom. Jestliže na Tamaniu byli oba zbývajcí Mistři ostrovů, je problém vyřešen jednou provždy. Tomu však Oxtorňan nevěřil. Byl si jist, že by se Mistři ostrovů nedopustili takové chyby. Po zničení Tamania jistě bude následovat ještě poslední boj.

„Proč nebyly nasazeny naše vlastní výsadežové jednotky?" zeptal se Guckyho.

„Máme najít Mistra ostrovů, že?" odpověděl Gucky otázkou. „Jak bych dokázal rozeznat jeho mentální impulsy, kdyby se po planetě poflakovalo půl milionů kosmických vojáků, co?"

Hawk neodpověděl a opět se soustředil na sledování krajiny. Všude stejný obraz zkázy. Najednou na východě spatřil žlutavou záři. Nejdříve si myslel, že vychází slunce, vzápětí však postřehl, že záře vychází z povrchu planety. Půda se tam musela na obrovském území doslova vařit. Tu a tam z vypálené půdy vystřelovaly sloupky žhavých plynů. Posbiové okamžitě zkoumali zabudovanými přístroji původ energie, vyhodnocovali údaje pozitronickými mozky a objevovali sebemenší energetická zařízení a ničili je, ať již byla v jakékoliv hloubce. Náhle myšob ostře zapískal a Lun pomocí svého přístroje přeložil toto znamení do řeči symbolů Posbiů:

„Zastavte!"

„Mám ho!" vítězoslavně zvolal Gucky, když zastavili.

6.

V okamžiku, kdy Trinar-Molat zjistil, že také pole, chránící proti rematerializaci bylo zničeno, věděl, že ho může zachránit pouze útek. Musel se dostat k velkému transmitteru, který ho dopraví na planetu na okraji tmavé mlhoviny, kde si již před tisíci lety zřídil bezpečný úkryt.

Planeta Arianh byla třetí planetou v soustavě žlutého slunce Rhabos. Byl to pravý ráj s ovzduším podobným pozemskému, s bohatým rostlinstvem, ale bez rozumných bytostí. Odtud mohl sledovat další vývoj a jednoho dne se pokusit o návrat do Andromedy.

Jednička nevěděl o tomto úkrytu a bylo pravděpodobné, že dospěje k názoru, že Trinar-Molat zahynul s Tamaniem. Navíc doufal, že Pozemšťané brzy Jedničku zneškodní, protože první mezi renegáty měl stále ještě zařízení, kterým mohl zničit Dvojku i na obrovskou vzdálenost.

Trinar-Molat nechtěl zemřít. To, že posádky sedmnácti tisíc lodí duplikantů také nechtěly zemřít, ho v nejmenším neznepokojovalo. Klidně vyslal dráždivý impuls, i když to bylo na rozkaz Jedničky, který duplikanty hnál do boje i v zoufale situaci, když už se chtěli vzdát. Tyto umělé bytosti se díky tomu proměnily v zuřivé obludy, které útočily na Pozemšťany, i když si uvědomovali, že je čeká smrt. Kdesi v nitru však strach přežíval. Byl natolik silný, že muselo být naprogramováno, aby ti, co mu přes dráždivý impuls podlehnou, byli zničeni. Trinar-Molat pak tři sta lodí s mrtvými posádkami, které unikly z boje, zničil dálkovým impulsem.

Nyní se smrt napřahovala na něho samotného. On však unikne, i když jako osamělý štvanec ve svém osamoceném světě.

Mistr ostrovů se zasmál. Byl to podivný, ječivý smích.

Pozemšťané dobyli jeho nedobytnou pevnost podlým trikem. O několik hodin později Maahkové použili stejného triku a zmocnili se třetí planety. Proč by tedy měl zůstat zde, když je vše ztraceno?

Plně se soustředil a vydal myšlenkový rozkaz spustit situační mikrotransmitter, který ho dopraví k velkému transmitteru.

Než však byl transmitter schopen provozu, otrásl řídicí centrálou hrozivý výbuch. Namodralý blesk šlehl napříč halou a Trinar-Molat ucítil ozón a pach spálené umělé hmoty.

Trinar-Molat byl sražen k zemi a sotva se dokázal pohnout. V duchu stále opakoval myšlenkový rozkaz k uvedení do provozu mikrotransmitteru, nic se však nedělo. Pochopil, že ho nic k velkému transmitteru nedoprovadí, jen jeho vlastní nohy! Toto poznání pro něj znamenalo šok. Dokázal ho však brzy překonat a vstal. Byl schopen opět myslet jasně, uvažovat logicky.

Přistoupil ke skříni a otevřel její pancéřové dveře. Z nitra se na něj strnule dívaly dvě rudé oči. Trinar-Molat pohnul páčkou na stěně skříně a ustoupil. Robot se pomalu pohnul, vystoupil ze své skrýše a zůstal stát tři kroky před svým pánem. „Robot Nuisis hlásí, že je plně aktivován a připraven vám sloužit, Mistré ostrovů!“ pronesl mechanický hlas.

Trinar-Molat polkl nasucho. Ten robot, jakkoli technicky dokonalý, mu připadal jako muzeální kousek v době, kdy plně automatizované a logicky myslící stroje po celé planetě plnily jeho rozkazy na pouhý myšlenkový popud. Nyní se však na tyto mlčenlivé služebníky již nemohl spolehnout a musel svěřit svůj život této nepodařené kopii humanoida.

„Doved’ mě k velkému transmitteru a zlikviduj veškerá nebezpečí, která budou po cestě hrozit!“ rozkázal Trinar-Molat.

„Rozumím a budu poslouchat!“ odpověděl robot prastarou formulí, otočil se a odpochodoval k pancéřovanému vchodu. Trinar-Molat ho následoval a v tomto okamžiku si s hrůzou uvědomil, že sám nemá ponětí, kterým směrem se dá. Už dvacet tisíc let to vědět nepotřeboval, ať již byl kdekoliv. Stačilo mu vždy v myšlenkách zformulovat přání a byl dopraven tam, kam chtěl.

Šli dlouhými chodbami, v nichž pohyblivé chodníky nefungovaly. Chodby připomínaly tunely a skutečně nad nimi byla několikakilometrová vrstva skály. Přesto však slyšeli dunění výbuchů.

Mistr ostrovů si už nedělal žádné iluze. Ty výbuchy jen potvrdily to, co již věděl - Pozemšťané jsou pány situace na planetě a nebude trvat dlouho a zlikvidují poslední automatická palební postavení, která se dosud brání.

Za chvíli byl už Trinar-Molat unaven. Už dávno nebyl zvyklý na dlouhé pochody, ale robot vytrvale pochodoval stále stejným tempem.

Konečně se Nuisis zastavil, ukázal svou kovovou paží na pancéřované dveře před nimi a ohlásil: „Vchod do prostoru velkého transmitteru, Mistré ostrovů!“

Trinar-Molatovi se podlomily nohy, až ho robot musel zachytit.

„Dones mě dovnitř, umístí do pole odhmotnění a nastav tyto parametry do transmitteru,“ velel Trinar-Molat a podal Nuisisovi fólii, kterou vytáhl z náprsní tašky. Robot vzal fólii, ale nehýbal se.

„Omlouvám se, Mistré ostrovů, ale vchod je uzamčen,“ pronesl monotónní Nuisisův hlas. „Do haly pronikli před několika minutami cizí roboti a zablokovali vchod z druhé strany.“

Slabost Trinar-Molata okamžitě přešla. Postavil se na vlastní nohy, vytáhl paprskomet a postrčil robota před sebe.

„Otevři ty dveře!“ rozkázal. „Musím se dostat k transmitteru a žádní roboti mi v tom nezabrání!“

Robotův pozitronický mozek zapracoval a našel v paměti kód nouzového volání, který ruší i blokování.

Pancéřová křídla dveří se rozjela do stran a Trinar-Molat byl skokem uprostřed transmitterové haly. ve stejném okamžiku z protější strany rozlehlé místnosti vyšlehly střely paprskometu. Nebyly však určeny Trinar-Molatovi, zničily jen řídicí pult transmitteru.

Mistr ostrovů přišel pozdě. Uvědomil si to okamžitě a prchal zpět do chodby, robot ho kryl palbou. Trinar-Molat

jen koutkem oka zahlédl jak podivné polokulovité stroje se pohybují místností a systematicky ničí četná obranná zařízení, instalovaná ve zdech. Drobné různobarevné výbuchy připomínaly ohňostroj v malém.

„Kam teď?“ zařval na robota Trinar-Molat.

„Poblíž je potrubní základna s antigravitačními kapslemi, Mistře ostrovů, musíme tam.“

Tlaková vlna dalšího výbuchu odhodila Trinar-Molata na stěnu chodby. Zasténal, ale okamžitě se sebral a zavelel: „Kupředu, Nusisi!“

Za pár minut dorazili k potrubní centrále a Trinar-Molat se vtěsnil do antigravitační kapsle, Nusis se postavil k řídicímu pultu. Odsud kapsle mohla dopravit Trinar-Molata k dalšímu transmitteru, který neměl takový dosah jako velký transmitter a nemohl ho dopravit na Ariah, přesto však v jeho dosahu bylo několik tajných základen, vzdálených jen několik set světelných let.

Nusis se už hnál ke kapsli, aby svého pána doprovodil. Trinar-Molat položil ruku na startovací páku, ale vtom robot udělal podivný skok stranou. Nebylo to však z jeho vůle. Trinar-Molat viděl jak se zakymácely sloupy, pohnula podlaha, posunuly ornamenty na stropě, a bez přemýšlení přitáhl startovací páku k sobě. Přetížení ho přitlačilo do opěradla křesla. Centrála mu zmizela z očí, ale ještě před tím Trinar-Molat stačil zahlédnout, jak se řítí strop a bortí sloupy.

Příčinu tohoto zemětřesení Trinar-Molat pochopil okamžitě: cizí roboti vyhodili do povětří velký transmitter.

Panická hrůza ho na okamžik zcela ovládla. Nechtěl ani pomyslet na to, že je třeba zničený i transmitter, ke kterému je unášen, že možná jsou zničené všechny transmitters na planetě.

Jsou jich přece stovky, říkal si zoufale. Aspoň jeden musí fungovat!

„Je přímo pod námi!“ vykřikl vzrušeně Gucky. „Zřejmě se pohybuje na nějakém podzemním dopravníku rychlostí asi dvě stě kilometrů v hodině.“

Lun se začal domlouvat s Posbii a za okamžik hlásil: „Posbíové vyhodili do povětří velký transmitter. Mistr ostrovů se zřejmě pokouší dostat k některému z menších transmitterů.“

„Musíme mu v tom zabránit!“ zvolal myšob.

Lun přikývl a pokračoval ve své rozmluvě s roboty.

„Pokusím se telekomem spojit s Velkým administrátorem,“ řekl Hawk. „Může Posbie požádat, aby nasadili další jednotky.“

„Souhlasím,“ podpořil ho Gucky a Oxtorňan se začal okamžitě pokoušet o spojení. Vzdálenost však byla natolik velká, že trvalo dvě minuty, než se mu podařilo spojení konečně navázat. Potom už všechno šlo ráz na ráz.

Rhodan akceptoval Hawkův návrh a za minutu už Omar mohl všem oznámit, že na planetě se vy-loďuje dalších pět set tisíc válečných robotů Posbíů.

Hrozivé dunění přicházející shora potvrdilo jeho slova. Fragmentální lodě Posbíů letěly nad zpusťšenou krajinou. Jen tu a tam bylo vidět záblesky výstřelů zbylých obranných postavení planety, ale odpor byl ve všech případech okamžitě zlomen.

Všude se k zemi snášely kovové se lesknoucí živoucí bytosti, shromažďova-ly se do čet, ty nastupovaly do obrněných letounů, které se za pomoci antigravitačních paprsků opět vznášely k obloze.

Baar Lun se stále dohadoval s Posbii pomocí svého zařízení. Gucky se plně soustředil na zachycování a vyhodnocování specifického vyzařování prastarého mozku Mistra ostrovů. Naštěstí bylo zcela odlišné od impulsů biopozitronických mozků Posbíů.

Mistr ostrovů se stále pohyboval stejnou rychlostí. Šance na jeho polapení každou minutou vzrůstaly. Další šest kosmických lodí Posbíů vysadilo svá komanda v bezprostřední blízkosti. Všude se to teď hemžilo vozidly, letouny a pochodujícími útvary, které prozkoumávaly každou podezřelou díru v zemi.

Omar se zvedl a podíval se na svého okrilla, který se klidně rozvaloval na prohřátém kovovém plášti jednoho z posbíjovských robotů. Celý ten ruch kolem ho zřejmě v nejmenším nezajímal, chrápal tak hlasitě, že to muselo být slyšet na sto metrů daleko.

„Posbíové objevili transmitter!“ zajásal vtom Baar Lun. „Zatím však nejsou schopni najít k němu přístup.“

Gucky se zvedl, na okamžik zmizel a opět se objevil vedle Oxtorňana.

„Máš u sebe pár jaderných mikronáloží?“ zeptal se myšob.

Omar přikývl. Měl u sebe dokonce celý tucet plastikových krabic s mikronáložemi, bombami o velikosti a tvaru vejce, ovšem o síle deseti kilotun TNT. To bohatě stačilo na úplné zničení středně velkého transmitteru. Když to Gucky viděl, už se na nic neptal a z ničeho nic uchopil Hawka levičkou za paži.

A stáli v jakémsi tunelu. Bylo tu rozptýlené světlo, které dostačovalo k tomu, aby se zorientovali. Tunelem vedla lesklá kolejnice a byl tu slyšet nějaký šum.

„Antigravitační spojnice!“ zvolal Gucky. „Rychle, Omare!“

Nic víc říkat ani nemusel. Oxtorňan už svíral bombu v ruce. Časový spínač nastavil na deset vteřin a vrhl bombu podél kolejnice. Kousek se kutálela a pak se zastavila. Číhající zkáza! Tentokrát už Mistr ostrovů neunikne. Byly jen dvě možnosti - zahyne buď v tunelu, nebo v transmitterové hale, jejíž vchod byl vzdálen sotva dvacet metrů.

Gucky se s Hawkem opět teleportoval na povrch. Kupodivu byl Sherlock vzhůru a uvítal svého pána přátelským kýčá-ním. Potom se země zachvěla a v příštím okamžiku byl zase klid. Bomba tedy vybuchla a Mistr ostrovů... „Unikl," řekl bezbarvě Gucky. „Vzdaluje se stále stejnou rychlostí na severovýchod."

„To není možné, něco tu nehraje," protestoval Hawk.

„Je to tak. Buď si vás uvědomil, že ho budeme čekat u nejbližšího transmiteru, nebo zachytil slabé vyzařování časového spínače."

„Musíme za ním," rozkřikl se Kasom. „Musíme ho dostat dřív, než dorazí k dalšímu transmiteru!"

Baar Lun se podíval na mohutného Ertrusana s ironickým úšklebkem. „Mistr ostrovů si dobře uvědomuje, že tohle nás napadne ze všeho nejdříve a proto nepoužije ani nejbližší další transmitter a ani ten za ním. Jeho šance spočívá v tom, že po podzemních linkách se pohybuje rychleji než my. Vyhledá proto nějaký transmitter na opačné polokouli."

„To je logické," souhlasil Gucky. „Znáš však nějaký lepší způsob jak ho dostat, než ho sledovat?"

„Samozřejmě," řekl Lun. „Už jsem se spojil s velitelstvím Posbiů a požádal je, aby vyslali zvláštní skupiny, aby vyhledali všechny transmitery na planetě. Reagovali okamžitě a akce začala ještě když jste byli pod zemí."

Myšob pronikavě hvízdal. Byl to u něj

projev vzrušení, ať již bylo příjemné či ne. „Všechna čest, vidím, že jsem tě dosud podceňoval."

Letěli dál ve směru pohybu Mistra ostrovů a zatím začala docházet hlášení o zničení dalších transmiterů. Bylo jasné, že Mistrovi ostrovů může pomoci už jen nějaká neuvěřitelná šťastná náhoda, protože velmi brzy by na Tamaniu neměl zůstat jediný fungující transmitter.

Trinar-Molat byl ve slepé uličce. Minul čtyři zničené transmitery a pátý vybuchl právě když se k němu blížil. Výbuch zasypal dlouhý úsek tunelu a padající kus stropu deformoval antigravitační kapsli tak, že se už nedala použít. Už to byl nepotřebný kus kovoplastu.

Kabina však poškozena nebyla a Trinar-Molat v ní zůstal sedět dokud se prach neusadil a kouř neodsály větrací šachty. Potom vylezl. Všude kolem byl obraz zkázy. Trosky se kupily přes sebe, kov, plasty a kamení, vše pokroucené, potřhané. V pět metrů silné zdi, která oddělovala transmitterovou halu od tunelu, zela obrovská díra a uvnitř bylo všechno rozžhavené.

Odešad bylo slyšet nějaké praskání, něco stále ještě padalo a sesouvalo se, nebylo vyloučeno, že se ještě zřítí celá klenba. Mistr ostrovů se začal hystericky smát.

Uklidnil se ale rychle. Svou situaci hodnotil jako svízelnou, ne však beznadějnou. Pozemšťané nemohou objevit a zničit všechny transmitery na Tamaniu. A jemu postačí jeden jediný...

Opatrně se prodíral troskami. Pod jeho nohama něco křupalo a praskalo, kdesi bublala voda. Trinar-Molat však postupoval vytrvale dál. Musel najít spojovací centrálu a zjistit, kde vlastně je. Teprve potom mohl naplánovat další kroky.

Čím dál postupoval, tím méně patrné byly stopy zkázy. Konečně se dostal do centrály a na zdi našel nepoškozený kódovaný ukazatel směrů. Vyčerpaný, ale spokojený sám se sebou, se posadil a dopřál si dávku koncentrované stravy a zapil ji douškem vody.

Zvedl se a přešel halou centrály potrubních spojů. Vstoupil do jednoho z mála nepoškozených tunelů a tápal tmou. Po půl hodině dorazil ke křižovatce. Po krátkém zaváhání se dal tunelem vpravo. Za chvíli uviděl v dálce slabé světélko a oddechl si.

„Muzeum Spáčů je tedy neporušené!"

Trinar-Molatovy naděje znatelně vzrostly. Vykročil kupředu rychleji a na jeho tváři se objevil úsměv. V chůzi se rozpomínal na dějiny tohoto muzea.

V dobách, kdy ještě nebyl Mistrem ostrovů, se všude v Andromedě tvořily tajné skupiny odporu, sjednocující ty lemurské tradicionalisty, kteří měli za to, že hvězdná říše může být řízena pouze diktaturou. Ideologii těchto skupin vypracovalo čtrnáct Lemurů, kteří se později stali Mistry ostrovů.

Pět tisíc těchto bojovníků odporu proti legální vládě bylo soustředěno na Tama-niu. Všichni patřili k elitě lemurské vědy a techniky, byli to muži a ženy, kteří buď sami něco vynalezli, nebo dokázali využít a rozpracovat podněty, získané od stovek cizích civilizací. Byli to lidé bez skrupulí, ale v tom je jejich ideologové překonali. Poté, co zákonná vláda byla svržena a moc renegátů se upevnila, nařídil Jednička vyřazení těchto pěti tisíc. Byli příliš inteligentní, příliš individualističtí a ctižádostiví a tudíž byli nebezpeční.

Na druhé straně Jednička nechtěl přijít

o jejich duchovní potenciál. Muselo být nalezeno nějaké kompromisní řešení, které by eliminovalo nebezpečí z jejich strany a zároveň zachovalo jejich potenciál pro případ potřeby. Takové řešení bylo nalezeno.

Lstí je přiměli, aby se dali Podchládit a v tomto stavu byli uloženi k hlubokému spánku až do dne, kdy jich bude opět zapotřebí.

Ten den přišel!

7.

Omar Hawk pohyboval těžkou ruční zbraní lehce, jako kdyby to byla dětská hračka. Z hlavně šlehal blesky a

ničily kovoplastové bloky, z nichž byl nepřátelský bunkr postaven. Tu a tam někde mezi troskami došlo k výbuchu. Válcoví roboti byli postupně ale systematicky ničení. Ani zbylé však nešlo brát na lehkou váhu. Dokládaly to zbytky tří zničených posbijovských válečných robotů.

Hawkův dosavadní úkryt náhle zmizel zasažen dezintegrátorem a Omar se na poslední chvíli zachránil divokým skokem za nějakou hromadu trosek. V pádu však stačil stisknout spoušť svého impulsního paprskometu. Létající robot dostal plný zásah. Následoval výbuch a k zemi se sneslo jen několik úlomků kovu.

Oxtorňan se rozhlédl, ale nikoho ze svých druhů neviděl. Gucky někam zmizel, ale to Hawka nepřekvapilo. Jistě se již teleportoval do podzemí. Dobýt vchod bylo však o to naléhavější.

Potom se v jednom kráteru po výbuchu na okamžik objevila Kasomova hlava. Záblesk výstřelu jeho impulsní zbraně Omara oslepil. Bylo zajímavé sledovat Ertrusana v boji, Zdálo se, že vůbec neví, co je to strach, jeho odvaha hraničila s bezhlavostí, ale během pádu, kdy sám nemohl nic dělat, propadl panickému strachu a choval se hystericky.

Dva posbijští roboti zahájili soustředěnou palbu na trosky bunkru. Jejich paprskomety rozsávaly zkázu, ale jen málokdy zasáhly poměrně malé válcovité roboty, tvořící jeho posádku. Několik jich náhle vzlétlo z trosek.

Hawk se přitiskl ke spálené zemi mezi doutnajícími troskami. Jen na okamžik zvedl hlavu a hned vystřelil.

Výbuch dosvědčil, že i v rychlosti mířil dobře. Nepřátelský robot byl zničen. Dva další však zahájili palbu z výšky asi padesáti metrů.

Omar musel znovu opustit svůj úkryt. Rozběhl se k velkému kráteru a v běhu kličkoval a střílel. Paprsek, zářící jako slunce, ho však přece jen dostihl, udeřil do prsou a odhodil o několik metrů. Probral se v nějaké strouze, opatrně se osahal a ke svému překvapení zjistil, že zůstal nezraněn. Pouze na jeho válečné kombinéze byla velká černá skvrna.

„Baar Lun!“ pomyslel si vděčně. „Mo-dulan určitě proměnil energii střely na vodík!“

Převalil se na záda a začal střílet na oba roboty, kteří teď ostřelováni Kasomův úkryt. Jeden válec za okamžik explodoval, druhý se začal náhle otáčet kolem vlastní osy a padat. Dopadl v těsné blízkosti Oxtorňana.

Hawk si podezíravě prohlížel smrtelně nebezpečný stroj, ale nic se v něm nehýbalo, hlavně paprskometů byly nehybné a studené.

„Je neškodný,“ uslyšel Baar Lunův hlas ve sluchátcích. „Vyřadil jsem jeho řídicí centrum.“

Hawk si oddechl. „Za minutu zahájíme útok. Lun a Melbar mě budou krýt. Lune, požádejte Posbie, aby tu ruinu obklíčili a na moje znamení zahájili útok ze všech stran.“

Modulan potvrdil splnění rozkazu. O třicet vteřin později zaujali Posbiové výchozí postavení a Hawk dal znamení k útoku.

Speciální roboti vyrazili bleskově vpřed. Nečekaně se však proti nim postavila skutečná ohnivá smršť a utrpěli těžké ztráty. Nicméně útok dosáhl svého cíle. Roboti Mistrů ostrovů přestali sledovat Pozemšťany.

„Kupředu!“ zavelel Hawk, vyskočil a dlouhými skoky zamířil k hoře trosek, které kdysi bývaly bunkrem. Jeho svaly, zvyklé na zatížení 4,8 g, mu byly nesmírnou výhodou. Pod ochranou Lunovy a Kasomovy palby v okamžiku dosáhl prvního postavení válcovitých robotů. Střílel chladnokrevně a úspěšně a po každém výstřelu měnil svou pozici. Nepřátelské válečné stroje se rozhodly pro útok shora - a to byla chyba.

Byly zničeny soustředěnou palbou po-sbijovských robotů ještě než dokázaly poprvé vystřelit. Nadporučík zatím stačil dorazit ke kýženému vchodu do podzemí. Jednalo se o dvojité antigravitační výtah, který stále ještě fungoval.

Hawk zapískal na okrilla a spolu s ním klidně sjel dolů, ačkoliv si byl plně vědom, jaká nebezpečí na něj mohou číhat. Stačilo, kdyby někdo dole hlídal a při zhlédnutí nepřítele by výtah vypnul. Pád by nadporučík ani Sherlock určitě nepřežili.

Nic se však nestalo a oba se bez problémů snesli až na dno výtahové šachty. Vzápětí po nich dorazili také Lun a Kasom. Ještě se ani nestačili zorientovat a už se vedle nich zhmotnil Ras Čubaj. Afropozemšťan vypadal velmi vzrušeně.

„Mistr ostrovů Trinar-Molat je někde nablízku!“ vyrazil ze sebe. „A někde tady je ještě pár tisíc šílenců!“

Trinar-Molat viděl stovky podivně zkreslených podob sama sebe, jak se zrcadlily ve skleněných stěnách rozlehlé haly. ty podoby ho rozčilovaly, protože na nich jasně viděl jak strach poznamenal rysy jeho obličeje. Aniž by na tom myslel, zvedl zbraň a ve vzteku vypálil do jedné z osmi stěn. Sklovitá hmota kolem otvoru se taví, začala syčela pára, která se drala z otvoru.

Vytřeštěnýma očima Mistr ostrovů zíral na zčernalou postavu, která se zjevila v odhaleném výklenku a zhroutila se na zem. Zdvihl se mu žaludek. Vyzvracel se a utíkal pryč. Zbraň mu vypadla z ruky aniž si toho vůbec všiml. Křičel, ale nevnímá to. Zmocnil se ho děs, který mu nedovoloval myslet. Byl jako šílený.

V takovém stavu dorazil do malé kabiny v níž byla jen jediná zaplombovaná páka, která uváděla do činnosti mechanismus probuzení spáčů. Stlačil ji, aniž by uvažoval o důsledcích. Prastarý stroj začal fungovat. Ozvalo se nějaké supění, na panelu před ním začala blikat nějaká světélka, z neviditelného amplionu začala plynout různá

varování. Trinar-Molat je vůbec neposlouchal. Netušil, co způsobil. Nechápal slova, která slyšel. A mechanický hlas ho vytrvale vyzýval, aby páku posunul zpět na stupeň I a upozorňoval ho, že jinak znovuprobuzení nebude mít dlouhého trvání, že může dojít k poškození...

Teprve když uviděl dav řvoucích nahých postav, který se řítí ke vchodu kabiny, pochopil co způsobil. Chyba se však už nedala napravit a patrně z tohoto důvodu umlkl i mechanický hlas, který ho varoval.

Přesto Mistr ostrovů posunul páku zpět, do žádoucí polohy. Stroj se ztišil, ale o to zřetelněji byl slyšet řev za dveřmi. Horda naháčů obklíčila kabinu a zuřivě bušila do průhledných stěn.

Trinar-Molat se sotva držel na nohou, ale raději se vypotácel ven. Lidé kolem něj řvali, výskali, hvízdali a náhle se všichni vrhli ke dveřím tajné centrály. Mistr ostrovů se brodil kalužemi roztálé nazelenalé somatické kapaliny a kalu. Jeho obličej nabyl stejné barvy. Z výklenků proudili stále další a další probuzení spáči a spěchali k nějakým podzemním zařízením.

Trinar-Molatovi se vytrvale zvedal žaludek, ačkoliv byl již dokonale prázdný. Jako v děsivém snu tápal k východu z muzea. Pryč, jen pryč z tohoto pekelného kotle šilenců! To byla jediná myšlenka, která ho ovládala. Po několika minutách se dostal k dvojitému antigravitačnímu výtahu, který vedl na povrch Tamania. Teprve zde dokázal začít normálně uvažovat. Má se odvážit na povrch? Nebo se má pokusit najít nepoškozený dopravní prostředek a pokračovat v cestě podzemím?

Rozhodl se pro výstup na povrch. Avšak právě když chtěl vstoupit do výtahové šachty, rozsvítila se varovná červená světla. Na tabuli vedle světel se objevil nápis, že do výtahu pronikl Pozemšťan s neidentifikovaným robotem. Mistr ostrovů se otočil a prchal, jako by mu byly v patách fúrie.

Vůbec si nevšiml, že za jeho zády se zhmotnila malá postavička v bojové kombinéze. Ani vetřelec mu však nevěnoval nejmenší pozornost, protože se proti němu hnala horda probuzených spáčů. Vetřelec se na Mistra ostrovů nedíval, ale ostře vnímal jeho myšlenkové impulsy, rozeznat je však bylo stále obtížnější, protože je stále více překrývaly impulsy davu šilenců.

Trinar-Molat zatím dorazil do jedné z mnoha rozvodn. Přístroj, zabudovaný v jeho přilbě ho stačil varovat, že se za ním zhmotnil teleporter a telepat a toto varování Trinar-Molat nepřeslechl. Závěr z této skutečnosti se přímo nabízel: nepřátele ho sledovali díky specifickým mozkovým impulsům a pronásledovali ho pomocí teleportace. Trinar-Molatovi bylo jasné, že nyní musí pátrat po jeho mozkových impulsech v záplavě impulsů šilenců.

Bylo mu jasné, že osamělý teleporter ho sice nemůže zabít, ale může povolát vojsko z povrchu, proti kterému se nedokáže dlouho bránit. Přesto byl Mistr ostrovů přesvědčen, že mu ještě zbývá naprosto reálná šance.

Probuzení spáči s mimořádně nabuzenými mozky mohli zcela přehlušit jeho mozkové impulsy. Stačilo se vmísit mezi ně a telepat ztratí jeho stopu.

Trinar-Molat si rychle svlékl svůj ochranný oděv a úplně nahý vyrazil do proudu probuzených. Vzdal se své zbraně i svého individuálního ochranného štítu, byl však k nerozeznání od řvoucích šilenců a jeho myšlenkové impulsy zanikaly ve zmeti jejich impulsů. Byl tak chráněn před telepatem. Řval jako oni a brzy byl i stejně špinavý.

Nedomýšlel však, že tito šilenci si zachovali své profesionální schopnosti a když teď vtrhli do experimentálního sálu začali provádět pokusy, které Trinar-Molata vyděsili. Kontrolní panely ukazovaly, že experimenty se týkají stovek hvězd Andromedy, vznikaly novy a celé planety byly sežehnuty, měsíce vychýleny ze svých drah.

Experimentální centrum na Tamaniu představovalo místo, odkud se daly řídit pokusy galaktického měřítka.

Trinar-Molat také přistoupil k jednomu pultu a začal něco mačkat, koutkem oka přitom pozoroval drobnou bytost, která ho prve vyděsila. Vedle ní se vbrzku objevil Pozemšťan tmavé pleti.

Mistr ostrovů se musel v duchu smát, když pozoroval, jak se oba bezradně rozhlížejí po tom davu naháčů. Nikdy ho nedokáží objevit. Připojil se k jedné skupině probuzených a spolu s ní se potácel těsně kolem obou cizinců.

Viděl, jak se na něj zadívali, ale věnovali mu právě tolik pozornosti jako všem ostatním. Dobře věděl, že na bezbranné Pozemšťané nikdy nestřílejí. Triumfoval.

Náhle však spatřil něco, co v něm opět vzbudilo strach...

Hawkovi se dělalo špatně při pohledu na ten dav špinavých, řvoucích naháčů. Co je to za bytosti, které vystoupily ze svých hrodek aby uskutečnily své šílené plány? Co si slibuje Trinar-Molat od mobilizace této armády šilenců? Přece mentální impulsy těchto bláznů nelze ztotožnit s mentálními impulsy Mistra ostrovů.

„Ale ano,“ řekl Gucky, který se zhmotnil před nadporučíkem. „Mistr ostrovů je schopen odclonit své vědomé myšlenky, jen jednou na to zapomněl, ale stejně jsem se dověděl o málo víc než jeho jméno. Nyní mi zmizel. Je patrně sám na pokraji šílenství, jinak bych jeho impulsy přece jen rozeznal.“

„Myslíš, že se zamíchal mezi probuzené?“

„To je jeho jediná šance jak uniknout telepatovi, Omare.“ Gucky se odmlčel a dodal: „Jakmile přistane Rhodan se svým štábem, skočím k němu a ukáži mu cestu.“

Myšob zmizel takřka okamžitě. Brzy potom z výtahové šachty začali proudit pozemští váleční roboti.

Pochodovali rovnoměrným krokem a rozestavovali se podél stěn haly, další oddíly pronikaly do vedlejších chodeb. Byly tu stovky robotů. Jejich kroky hrozivě duněly. Probuzení si však bojových strojů sotva všímali. Prováděli své nepochopitelné pokusy s neuvěřitelným fanatismem. Roboti měli rozkaz do ničeho nezasahovat, nedopouštět se žádného násilí. Byli sem povoláni pouze pro zajištění bezpečnosti Velkého administrátora.

Velký administrátor se objevil obklopen ,modrými Tygry z Oxtornu, svojí osobní ochrankou. Svalnatí muži ve stříbřitých bojových kombinézách se stylizovanou tygří hlavou na prsou se pohybovali mlčky, rychle a mrštně jako jejich erbovní zvíře. Pohled na rodáky v Hawkovi vzbudil stesk po domově. Nejraději by všeho nechal, nasedl do kosmické lodě a vrátil se okamžitě na Oxtorn. To však nebylo možné a Hawk své city potlačil a otočil se k Velkému administrátorovi.

Rhodan byl smrtelně bílý. „Hrozné!“ řekl chraplavě s pohledem upřeným na dav probuzených.

K Rhodanovi přistoupily dvě ženy v kombinézách s označením vědecké

služby. Hawk slyšel, že po předběžné prohlídce určily badatelky probuzené jako starověké Lemury, kteří byli zmrazeni před desítkami tisíc let. Jejich další slova zanikla v děsivém jekotu.

Oxtorňan se otočil a spatřil dva Lemury, kteří klesli k zemi a jejichž těla se začala drobit, jako kdyby byla z porézního vápna. Doslova před očima se rozpadali na prach.

„Byli přivedeni k životu příliš náhle,“ konstatovala jedna vědkyně. „Navíc nebyly použity nutné medikamenty, ozáření a procedury. Zemřou takto všichni.“

Omarovi se podlomila kolena, cítil, že se musí opřít o zed'. Slyšel, jak Rhodan vydal rozkaz, aby se sem okamžitě dostavil tým lékařů a pokusil se o záchranu probuzených. Potom opustil místnost v doprovodu ochranky a svého štábu. Hawk a Lun se ke štábu připojili. Stále tu hrozilo nebezpečí. Trinar-Molat dosud nebyl identifikován v davu nešťastníků, jejichž osud se začal naplňovat, a nikdo nevěděl, co ještě může podniknout aby svému osudu unikl.

I když byli připraveni snad na všechno, co se skutečně stalo, všechny zaskočilo.

Po celé Andromedě zuřily boje. Černé válcovité lodě Maahků útočily na všechny základny duplikantů, které objevily, a loďstvo duplikantů se bránilo. Posádky duplikantů však byly mnohdy psychicky nestabilní. Přesto plnily rozkazy s rutinou zkušených bojovníků. Výzbroj jejich lodí byla skvělá a tak Maahkové měli velké ztráty. Po třech dnech bojů většinou stále ještě nebylo rozhodnuto. Planety, které sloužily za základny Mistrům ostrovů, Maahkové většinou po ničivém bombardování obsadili, ale nedokázali je dlouho udržet. Z nitra planet vyrážely šiky ukrytých válečných robotů a ničily výsadky, z kosmického prostoru podnikalo protiútoky loďstvo duplikantů. Stávalo se, že některé planety během jediného dne třikrát přešly z rukou do rukou.

Události v soustavě Taro měly podobný průběh jako všude jinde. Asi pět set lodí Maahků zaútočilo na tři sta lodí duplikantů. Početní převahu Maahků vyvažovala lepší výzbroj duplikantů, protože zdaleka ne všechny lodě Maahků už měly modernizovaná konvertorová děla.

Na šesté planetě, o kterou se sváděl boj, byly rozsáhlé loděnice, které nezastavily výrobu ani v době bojů. Každé čtyři hodiny pracovní linku opustila jedna válečná loď o průměru 1000 metrů a okamžitě byla nasazena do boje. Duplikanti nakonec vytlačili Maahky ze soustavy. Velitel Maahků měl už dojem, že jeho flotila je odsouzena k zániku, když spatřil stovky obrovských explozí. Vůbec netušil, co se děje - a lodě duplikantů byly pryč, všechny. Na jejich místě se rychle rozpínal mrak žhavých plynů...

„Naléhavé hlášení od velitele loďstva Maahků v soustavě Luum, pane!“ ohlásil mechanický hlas robota, který se snesl před Rhodana.

„Spojte mě a zapojte translátor!“ rozkázal Rhodan.

„Grek I Perrymu Rhodanovi!“ ozvalo se z translátoru.

„Rhodan slyší!“ řekl klidně Velký administrátor, ačkoliv dobře věděl, že vrchní velitel sjednocených Maahků volá jen v nejnutnějších případech. Muselo se dít něco mimořádného.

„Dostáváme hlášení od velitelů našich flotil z různých soustav a všichni hlásí jedno a totéž,“ oznámil Grek I.

„Lodě duplikantů explodují, všude a všechny bez výjimky a bez viditelné příčiny. Explodují současně. Vybuchlo již na pět set tisíc lodí. Patrně jsou přiváděny k výbuchu vysláním impulsu k sebezničení. Je tento impuls vyslán z Tamania?“

Hawk viděl, jak se Rhodanův pohled odpoutal od obrazovky na prsou komunikačního robota a sklouzl na skupinku někam pospíchajících Lemurů.

„Ano!“ procedil skrz zuby. „Pronikli jsme právě do podzemních prostor kde se patrně nachází spouštěcí zařízení k vyslání takového signálu.“

„Navrhuji vypnout toto zařízení, pane,“ pokračoval mechanický hlas translátoru. „Dostávám hlášení i o dalších

fenoménech. Čtrnáct sluncí se proměnilo v novy, jedna naše základna byla zničena tak, že oba měsíce, které ji obíhaly, byly vychýleny z dráhy a spadly na planetu, která byla úplně zničena."

Rhodanův obličej se proměnil v nehybnou masku.

„Děkuji vám, Greku I," řekl bezbarvě. „Postaráme se o to, aby příslušná zařízení byla co nejdříve deaktivována. Konec."

„Díky. Konec," tlumočil translátor.

V příštím okamžiku uslyšel Hawk Rhodanův hlas ze sluchátek v přilbě. „Rhodan všem na Tamaniu, lidem i robotům. Všechna objevená zařízení musí být okamžitě vyřazena z provozu. Lemuři, kteří na nějakých zařízeních pracují, musí být okamžitě být od nich odvedeni. V případě nutnosti použijte násilí, jejich život však musí být ušetřen. Konec."

„Modří tygři" se energicky dali do díla. Jejich síle žádný z Lemurů nemohl vzdorovat. Odváděli šilence od kontrolních a řídicích panelů a předávali je do rukou medorobotů, kteří se dostavili spolu s lékaři na Rhodanův rozkaz.

Také pozemští roboti jednali rychle a přesně.

Odevšad se nesl křik protestujících šilenců, vojáci a roboti jednali mlčky, jen zřídka byl slyšet nějaký krátký rozkaz.

Lékaři zatím zahájili záchrannou akci. Dělalí co mohli, ale po hodině se ukázalo, že veškerá snaha je marná.

Probuzení umírali už cestou nebo během záchranné akce na CRESTU III.

Rhodan stál nehybně uprostřed celého toho zmatku. Nedokázal však už zcela skrývat své pocity. Vždyť umíraly tisíce lidí, dávnověkých Lemurů, společných předků Pozemšťanů, Arkonidanů, Modu-lanů i Akonanů. Byl to strašlivý zločin -snad už jejich zmrazení, rozhodně však jejich bezohledné probuzení, odsuzující je k rychlé smrti.

Zločinec však neujde trestu. Čím více probuzených umře, tím snadnější bude pro Guckyho identifikovat mentální frekvenci Trinar-Molata!

8.

Trinar-Molat si s hrůzou uvědomil, že jeho krytí je stále slabší. Prchal dlouhými chodbami, po spirálovitých rampách, prázdnými místnostmi. Jen tu a tam narazil na nějakého probuzeného Lemura, který se s křikem někam řítí. Mistr ostrovů sám cítil, že se ho zmocňuje šilenství, přesto ještě neztratil svou cílevědomost a schopnost ovládat se a jednat rozumně.

Věděl přesně, co hledá.

Kromě .Muzea spáčů' bylo v podzemí ještě .Muzeum cizích ras. V něm bylo soustředěno na osm tisíc většinou poloin-teligentních bytostí, pochytaných na různých planetách po celé Andromedě.

„Muzeum cizích ras' sloužilo výlučně pro potěšení Mistrů ostrovů, protože nikdo jiný neměl na Tamanium přístup. Nyní však Trinar-Molat doufal, že mu poskytne záchranu, umožní únik před Pozemšťany.

Už sotva popadal dech, ale vybičoval se k nejvyššímu výkonu. Daleko za sebou slyšel těžké rytmické kroky pozemských válečných robotů. Vnucovala se mu představa, že jsou to nějaké zrůdné hodiny, které odměřují čas odsouzení před popravou.

Klopýtl přes tělo jednoho z probuzených, který se již zhroutil, a spadl. Srdce se mu zastavilo a měl dojem, že se už nedokáže zvednout. Byl vyčerpaný a celý zpocený. Přesto se přinutil vstát a dokázal to. Dal se do klusu. Byly to nejhorší okamžiky jeho života. Ale představa hrůzné smrti, kterou si v duchu vytvářel, ho hnala dál.

Konečně byl u cíle. Pancéřované dveře se otevřely na jeho myšlenkový rozkaz a okamžitě se za ním zavřely.

Ovanul ho ledový chlad. Jeho dech se okamžitě změnil v bílé obláčky a strniště na bradě mu pokryla jinovatka.

Rychle proběhl prvním sálem aniž by věnoval pozornost bytostem, spícím ve svých ledových hrobkách. Do druhého sálu vedla

jakási skluzavka, po které byly dopravovány kdysi odchycené exempláře do hloubky padesáti metrů. Trinar-Molat ji bez váhání použil.

Zde si však začal prohlížet podivné exponáty. Zvláštní pozornost věnoval čtyřmetrové obludě s mocnými údy, vyčnívajícími zuby a s olejovitou, žlutou kůží. Vedle tohoto monstra tu bylo ještě několik podobně děsivých stvoření. Vedle některých z nich ležely i jejich primitivní zbraně.

Potom přešel ke skupině primitivních humanoidů. Právě ta představovala jeho naději. Právem se domníval, že v tom stavu v jakém byl, nahý, zarostlý, špinavý a vyčerpaný, může být snadno považován za jednoho z nich. Se ztuhlými údy se začal drápat přes okraj ledové hrobky, kde na jakémsi pódiu stála skupinka humanoidů. Nohou stiskl páku zmrazova-cího zařízení a převalil se do hrobky. Ze všech stran se na něj začala hrnout ledová somatická tekutina. Trinar-Molat se unaveně usmál a zavřel oči.

Nevídal, že se rozsvítila červená kontrolka, která varovala, že proces zmrazo-vání probíhá pomaleji než je třeba. Když se jednoho dne probudí, nebude to již někdejší Trinar-Molat, ale duševně chorý muž s odumřelou částí mozku.

Zmatený Lemur se spontánně rozběhl za Trinar-Molatem, jedinou bytostí, kterou spatřil poblíž, a pronikl do prvního sálu ,Muzea cizích ras'. Byla mu zima a nechápal, kde je, ale v nějakém koutku jeho potměšilého mozku se zrodilo přání pomoci těmto bytostem, uvězněným v ledových klecích. Jakési matné vzpomínky ho neomylně vedly ke zdviži, která vedla do řídicího centra celého muzea. Vůči hledně mu ubývalo sil a sotva dotápal k řídicímu pultu a padl na něj.

Výstražný zvukový signál ho přiměl k tomu, že se ještě pokusil narovnat, ale kolena se mu podlomila a on těžce klesl na pult celou horní polovinou těla a zůstal tak ležet. Nechápal a ani se už nikdy nedověděl, co způsobil. Když Omar Hawk dorazil v čele .Modrých tygrů' k ,Muzeu cizích ras, zděšeně couvl. Z rozražených vrat se proti němu hrnuly tisíce strašlivých bestíí. Chybné rozmrazení strašlivě poškodilo jejich mozky a proměnilo je v krvelačné šelmy. Byli vyzbrojeni kyji a pěstními klíny a dalšími podobnými zbraněmi. Vrata nebyla dost široká pro tento vyjící dav. Kdo upadl, byl udupán, kdo se dostal ke zdi, byl rozmačkán.

Nadporučík Hawk však měl dost zkušeností, aby dokázal čelit každé situaci. V okamžiku se ovládl, zvedl pravici a zařval tak, že přehlušil strašlivý jekot: „Přehradit chodbu. Narkotizačními zbraněmi pal!“

Sám vystřelil jako první. První vlna běsnících útočníků padla k zemi. Ale přes ty, kteří ztratili vědomí, se valily další obludy. Na Oxtorňany se řítila lavina kamení, ty jim však nemohly ublížit. Klidně stříleli dál, přesto však museli začít krok za krokem ustupovat. Energetické šoky nezabíraly na všechna monstra a tito .obrněnci' postupovali dál.

Hawk však stále nechtěl vydat rozkaz k ostré, vražedné střelbě, i když bylo těžké považovat tyto bytosti za inteligentní.

„Snad si Trinar-Molat nemyslí, že nás tím zastaví?“ zeptal se Lun, který se stále držel Hawkovi po boku.

„Momentálně nás zastavil,“ konstatoval nadporučík. „Jen bych rád věděl, jestli se pokusí vmísit i do tohoto davu.“

Lun se rozchechtal při představě Mistra ostrovů mezi těmito páchnoucími obludami. Vždyť by ho okamžitě roztrha-ly...

To přivedlo Modulana na nápad. Rychle vyndal z brašny svou potravinovou dávku a rozhodil koncentráty, lisované maso a kostky hroznové cukru mezi útočníky. Reakce předčila veškerá očekávání, všichni se na jídlo vrhli. Hawk okamžitě vydal rozkaz, aby všichni vojáci rozhodili i své dávky.

Mezi útočníky propukla divoká rvačka o jídlo. Byl to hrůzný pohled. Bestie se vraždily navzájem a dokonce těla zabíjených se stávala dalším předmětem zápasů na život a na smrt. Nebylo pochyb, že aspoň v současném stavu byly tyto bytosti na úrovni zvířat.

Boj trval asi čtvrt hodiny. Potom dorazily těžké samohybné narkotizační zbraně a během několika minut ukončily hrůznou podívanou. Všude ležely jen hromady bezvládných i mrtvých těl. Čty bojových robotů je odtáhly ke zdem chodby a udělaly mezi nimi úzký průchod, kterým do muzea vstoupili nejdříve ,Modří tygři' a za nimi Rhodan a Atlan.

Myšob všechny předešel. Teleportoval se a stále, pátral po Trinar-Molatovi. Nakonec to bylo nečekaně snadné.

Když se Hawk a Lun skluzavkou dostali do druhé haly muzea, objevili tam jen jednu ledovou schránku, v níž dosud byly živé bytosti. Zřejmě byla nedávno aktivována a tím unikla všeobecnému chybnému probuzení.

Uvnitř byl jediný humanoid. Oba dlouho mlčky zírali na

zmrzlou postavu a najednou jim to bylo jasné. Trinar-Molat!

Hawk právě chtěl vestavěnou vysílačkou informovat o svém nález, když z nějakého výklenku vyrazil tvor podobný opici a zaútočil. Okřil se na něj vrhl, tvor zaječel a prudce uskočil a přitom zády narazil na průhlednou rakev, v níž odpočíval Mistr ostrovů. Rakev se převrhla a vyklopila svůj obsah. Hluboce zmrazené tělo se skutálelo z podstavce, tvrdě dopadlo na podlahu a roztříštilo se.

Hawk a Lun stále ještě stáli nehybně a zírali na tělo, když se vedle nich zhmotnil Gucky v doprovodu Perryho Rhodana. Nikdo nepromluvil. Všichni vyjeveně hleděli na buněčný aktivátor, který se náhle rozzářil mezi pozůstatky těla. Aktivátor zářil stále jasněji až k bílému jasu - a zmizel...

Pozemšťané se spěšně stáhli z Tamania, protože se obávali, že planeta může být načasovanou bombou.

V kabině Velkého administrátora seděli tři návštěvníci: Omar Hawk, Baar Lun a Tengri Lethos.

„Vím, že Maahkové nyní budou nelítostně ničit světy Tefrodů,“ řekl unaveně Rhodan. „Chápu je, vytrpěli od nich příliš mnoho. Byli decimováni, vyháněni z jedné galaxie do druhé a zase zpět. Chtějí si vyrovnat účty.“

Tefrodi jsou ovšem lidé jako my, ani horší, ani lepší. Bylo by pokřectvím z naší strany, kdybychom je všechny odsoudili jen proto, že strpěli nadvládu Mistrů ostrovů.“

Rhodan rozpráhl ruce v gestu vyjadřujícím bezmocnost.

„Co však můžeme udělat pro jejich záchranu? Nemůžeme přimět Maahky, aby je šetřili, ani začít novou válku s Maahky. To by vedlo jen k dalšímu nevídanému krveprolití, nemluvě o tom, že jsme s nimi uzavřeli smlouvu.“

„Chcete tím říci, že necháte zpustošit světy Tefrodů a zavraždit miliardy inteligentních bytostí, Rhodane?“ zeptal se chladně Strážce světla a jeho jantarově žluté oči žhnuly.

Velký administrátor pokrčil rameny: „Nevidím možnost jak tomu zabránit.“

Hawk vyskočil a zvolal: „My takovou možnost vidíme, pane. Lethos, Lun a já chceme zůstat v Andromedě i po zničení posledního Mistra ostrovů a pokusit se o zprostředkování mezi Maahky a Tefrody za použití všech prostředků, které budeme mít k dispozici. My...“

„Ode mě nedostanete žádné loďstvo,“ ostře ho přerušil Rhodan. „S tím nepočítejte.“

Lethos se usmál. „My nepotřebujeme

válečné lodě, Rhodane. Strážci světla nikdy nepoužívají násilí. Jsou lepší zbraně než děla a bomby - je to duch, rozum. Jsem však sám a potřebuji pomocníky, proto vás žádám, Rhodane, abyste uvolnil nadporučíka Hawka a Modulana Baar Luna.“

„Baar Lun mi nepodléhá,“ řekl Rhodan po delší odmlce, zvedl se a obrátil se na Hawka. „Nadporučíku Hawku, jste uvolněn z galaktických branných sil a zbaven občanství Solárního Impéria. Co učiníte od této chvíle, činíte jako osoba bez státní příslušnosti.“

„Ano, pane!“ pronesl bezbarvě Hawk.

„Přeji vám úspěch a doufám, že se opět shledáme,“ řekl Rhodan a vřele stiskl nadporučíkovi ruku. „Vám též, Baar Lune, byl jste vždy dobrým přítelem. I vám, Tengri Lethosi, i když mi odvádíte dva dobré přátele. Chraňte je a postarejte se o to, aby se co možná brzy vrátili do vlasti.“

„To mám v úmyslu,“ odpověděl Strážce světla.